

ANUL XXIII - NR. 24 (992) - 8 Iunie 1974

Flacăra

revistă săptămînală ilustrată, editată de frontul unității socialiste

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

ROMÂNIA – DURATĂ ȘI DEZVOLTARE:

două din județele țării în date și imagini – bacău și bihor

OMUL – calea cea mai scurtă de la vorbă la faptă

de la atlantic și pacific la prăjitorul de pâine și ileana fără fard

- Foaieci de tăiat friptură?
- Este!
- Cuie cu cioc și filet?
- Avem!
- Cîrlig tip cap leu?
- Un moment... Este!
- Colivie demontabilă?
- Sus, în dreapta.
- Și oale...?
- Tot ce doriți, între 50 litri și un sfert de litru.
- 50 litri? Aproape o baie. Bine. Dar mașină de măcinat mac?
- Urmați-mă!
- Scobitori pentru gulii?
- Cum să nu!
- Văd aici pe listă: «diamant». La asta chiar nu m-aș fi așteptat. Aveți și diamante?
- Bineînțeles. Diamant de tăiat geam.

Raidul-fulger la raionul Articole de menaj de la etajul V al supermarketului bucureștean «Victoria» m-a convins: ce e afară pictat, înăuntru e viu și natural. Cu alte cuvinte, sortimentul minimal din catastif se află și pe rafturi. Mi-o confirmă cu lux de amănunte și cumpărătorii, și șeful raionului, Stan Olteanu: gama articolelor de menaj se diversifică tot mai mult.

Aceeași constatare la articolele electrotehnice de uz casnic. Orice investigație în materie presupune, cu necesitate, o vizită la «Electrotehnica» din Bulevardul Magheru, cel mai mare magazin de specialitate din țară. Șeful unității, Nicolae Antonescu, îmi înșiră câteva produse mai deosebite, de dată relativ recentă: frigiderul Lux, Super, Cabinet și Simplu, cu motor și compresor, de capacitate variind între 240 l și 140 l, televizoarele tranzistorizate sau obișnuite, dar și ele îmbunătățite, Aria, Diana, Astronaut, Olimp, Electra, radiourile Mondial, la priză și baterie — un aparat «serios», după plastică expresie a specialiștilor — minusculul Pescăruș, avînd marele avantaj de a funcționa cu baterie normală de 4,5 V, Cora, Neptun, Alfa, Milcov, Atlantic, Pacific.

De la oceanele lumii pe unde, după un scurt popas pop la casetofoane, trecem la modestele, dar prețuitele articole electrocasnice: robotul menajer de import Komet — toacă, bate, stoarce și cite și mai cite! — aparate de ras electrice, aeroterme — aer rece și cald la comandă în camera dumneavoastră — hote care înghit fumul din bucătărie, radiatoare cu ulei, sobe electrice, uscătoare de mâini etc. etc.

Diversificarea și îmbunătățirea continuă a articolelor metalice și electro-casnice se oglindesc nu numai în liste fatalmente incomplete,

precum cele de mai sus, ci mai cu seamă în creșterea masivă, an de an, a volumului vânzărilor. Astfel, doar «Electrotehnica» estimează că anul acesta va desface mărfuri în valoare de 90 milioane lei, cu 20 milioane mai mult decît în 1973. Salt cu atît mai remarcabil cu cît, după cum bine se știe, prețurile au rămas extrem de stabile, ba chiar, la unele articole, de pildă frigider, au cunoscut reduceri.

Acesta se pare a fi, deci, cadrul general, acesta este «carul mare», din păcate răsturnat uneori de cite o buturugă mică.

La «Electrocasnica» din Bulevardul 1848, dialoguri anodine dezvăluie o întregă istorie:

- Vă rog, o rezistență pentru un fier de călcat «Electromureș».
- Regretăm, lipsește.
- Aș dori un furtun de aspirator.
- N-avem.
- Cînd să mai trec?
- ??

«Din păcate, nu sînt cazuri izolate — oftează vânzătorul Gheorghe Boghici. Magazinul nostru este, probabil, cel mai mare din țară în domeniul pieselor de schimb, și dacă noi n-avem, atunci... lată câteva exemple: «Electromureș» a pus în vânzare încă de acum un an mașini electrice de călcat cu termostat pentru lenjerie fină. Aparatul e reușit, dar, normal, după un timp se întimplă să se defecteze la el o rezistență, un termostat sau chiar mînerul. Și atunci? Deși, cum am spus, mașina electrică de călcat se află pe piață de un an de zile, n-am văzut încă nici o piesă de vânzare. Și, firește, nici clienți... Sau să luăm aspiratoarele «Electroargeș». Furtunurile cu înveliș de plastic produse la Timișoara nu erau prea rezistente. Acum fabrica e «în vorbă» cu un producător din Iași, dar, pînă una-alta, n-avem nici din cele vechi — bune, proaste, cum erau — nici din cele noi. Mare necaz! Credeți că nouă ne face plăcere să repetăm mereu: n-avem, n-avem! Și ce să mai spun de unele fleacuri care ar trebui să fie livrate de industria locală, dar care cel mai adesea lipsesc cu desăvîrșire. Putem să construim giganți ai industriei, să fabricăm agregate electrice de mare putere și instalații de foraj adînc, vestite pe toate meridianele, și ne poticnim la triplu-ștechere sau întrerupătoare!»

La raionul Electrocasnice de la același zîm mă întrețin cu gospodinele. Sînt multe de ce găsesc, nemulțumite de ce nu. Poate necazurile lor sînt întimplătoare? Iar aceste impresii la șeful unității, care ne «în adevăr, dacă la electrotehnice stăm de bine, în sectorul electrocasnic cred că tria noastră a rămas în urmă. Mă refer, în la acele «nimeriri» care fac viața gosc — și nu numai a ei — mai ușoară. De ce arut uscătoarele de păr, mașinile de căl reșourile de voiaj? De ce trebuie să împ termoplonjoane și nu facem noi aceste incandescente care în cîteva minute îți în apa de ceai sau de cafea? De ce nu fabric noi roboți casnici complecși sau filtre e de cafea, prăjitoare de pâine, mașini elect tocat? — știți foarte bine cît efort îți totci manual un kilogram de carne. De fabricăm cuțite electrice cu două lame, mezeliuri? De ce de 15 ani mașina de «ileana»-Cugir a rămas practic nesch «picior fier» și «tip mobilă» și cu asta, ileana de metal nu trebuie și ea să se fard orice femeie care dorește să placă? De facem și noi perii electrice de lustruit par? Să ne înțelegem, vă vorbesc ca special ticoale enumerate, la care aș putea adă zeci și poate chiar sute — sînt simple, cuțite. Nu e nici o filozofie... Dacă totuși ar replica: nu putem face totul deodată, punde: Nici nu pretindem. Dar argu reprezintă, de multe ori, doar o scuză pentru «Electromotor» din Timișoara, «Electroargeș», pentru cooperativa bteană «Electroboștinajul», «Electromet Cluj, UCECOM etc. etc. De ce să-și bat cu «fleacuri»? Ah! Un televizor de 40 altceva. Dar un prăjitor de pâine! Iată și prăjitorul de pâine și peria electrică s nite să ne ușureze viața, cîteodată ch direct decît o complicată combină sau vizor. Nimeni nu pretinde să rezolvăr deodată, dar cred că a venit timpul să înm mai exact, să ajutăm cu mai mult curaj și tivitate femeia în menaj. Vă rog să mă că m-am lansat în considerații genera vedeți dumneavoastră, munca de ficar pune în contact cu sute și mii de cetățe ajuns să știu ce gîndesc ei și mai ales ele, Of-ul lor este și al meu. Să mă iertați spus cu atîta năduf și vă rog să mai po la noi.»

LIONEL NIȚES

mobila noastră cea de toate zilele și de t noptile văzută din șapte puncte de veder

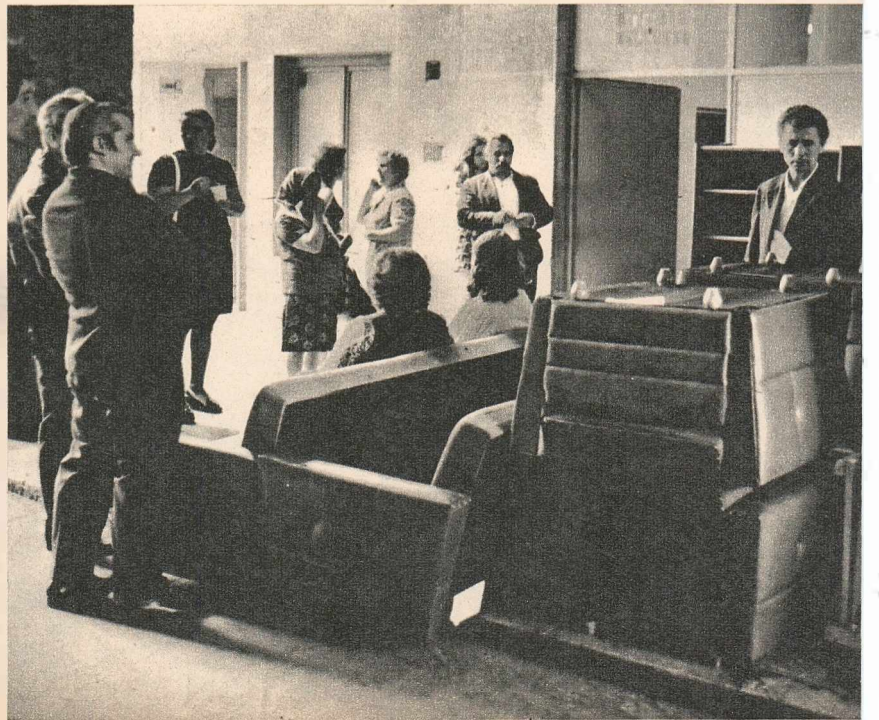
P.d.v.-ul doctoriței B.A.: «Mi-am cumpărat o cameră studio. Linii frumoase, furnir de culoare deschisă, într-un cuvînt mi-a plăcut și am luat-o. Acasă — însă — am constatat că oglinda nu se potrivea cu dimensiunile ramei toaletei și un perete despărțitor al șifonierului lipsea. Am reclamat, mi s-a răspuns, lucrurile s-au îndreptat, dar de o sîcîială de acest fel nu aveam nevoie.»

P.d.v.-ul a doi tineri căsătoriți: «Am cumpărat o canapea «Ariesul». E foarte solidă, dar șuruburile legăturilor metalice care țin capacul lăzii pentru așternut au sărit chiar de a doua zi. Dealtfel, însuși capacul lăzii e prost conceput, pentru că oricît de puțin așternut ai pune înăuntru îl apasă și-l deschide imediat. A trebuit să inventăm noi un sistem de menținere a capacului închis,

cu două cuie și un lăncișor. Cuierul «Vișeu» și arătos, dar căpăcelele care maschează șuruburile cu care-i prinsă oglinda sar una-două, cu am dus cu ele muncă de lămurire cu ajutorul patent. Masa de bucătărie — numită, pară dină — e foarte frumoasă și foarte practică, foarte modernă. Canturi metalice, picioare late, bine proporționate, lemnul alb și argintiu — e o plăcere să te uiți la ea. Niciunul — prinse doar cu cite un șurub, simplu și ingenios — o fac să fie cam jucăușă și am blocat-o între chiuvetă, aragaz și un dar cînd ne așezăm la ea, mai mult parcă spiritism decît mîncăm.»

P.d.v.-ul tovarășului Nicolae Anghel, șeful unității nr. 24 «Orizont» de desfr

Așteptînd ora de deschidere a magazinului sau concretetea foamei de mobilă.

«Modelele de lustre se schimbă exagerat de încet» — consideră unii responsabili de magazine. Pare să fie și părerea acestei cumpărătoare, judecînd după expresia feței.

La standul de televizoare mitologia își dă mina cu secolul XX și chiar XXI: Diana, Olimp, Astronaut... Ce să aleg? Din păcate, de multe ori, cumpărătorii sînt lăsați să-și bată capul singuri, în loc ca vânzătorii să le bată ei capul, să le explice, cu lux de amănunte, plusurile și minusurile fiecărui aparat.

Se cheamă asta? S-a întrebat întâi croitorul Gheorghe, întrebăm și noi acum F.C.T.B.-ul.

La concurență: «Mondiala» sau F.C. Arad? Greu de ales.

De ce să nu fim drepti, în general sînt frumoase, sînt de calitate, dar noi le vrem impecabile

«Sînt în meserie din 1948, încît am avut să-mi fac niște păreri. La ora actuală, în calitate mobilei, pe care noi, negustorii, am, dar o vindem, este mult, chiar foarte de mai bine. Noi facem producătorilor, dar ne lovim de normele lor interne, tot de specialiști, norme pe care producătorii demonstrează că le-au respectat. De fapt, normele acestea, cred eu că se bat niște cap în cap. Pe de o parte se urmărește economiile de lemn, prin înlocuirea cu pal-ul și cu plasticul, iar pe de altă parte, se exagerat sau nechibzuit, adică nu numai de cu adevărat se pot face astfel de economii la o șubrezire a mobilei. Eu cred că lăuă cerințe — economia de lemn și calitatea finite — pot fi împăcate prin găsierea tehnice și tehnologice. Cu alte cuvinte, trebuie să-și bată mai mult capul. Nevenim și din cauză că accesorii provin de la producătorii decît cei de mobilă propriu-zisă. Nu eșim că lipsesc șuruburi, ori alte elemente ale mobilei, ori ne trezim — frecvent — că oglinzile nu corespund ramelor. Eu, înțuiesc că unele garnituri nu sînt întuice, apoi desfăcute, ambalate și expediate în vînzare, ci ambalate și trimise direct, la reabilă asamblare de verificare; dar asta e o simplă bănuială de-a mea. Să știți însă cetățenii singuri sînt uneori vinovați că și a o mobilă de o calitate inferioară. Iată, de narea masă de cumpărători încă n-a acceptat de culoare deschisă, care pretinde un finisaj și la care orice defect e vizibil imediat. Pe aceea de culoare închisă, la care orice ră, orice așchie sărită, orice defect pot u de ascuns: dai cu negru și gata!»

P.d.v.-ul tovarășului Alexandru Tudor, vînla Unitatea 24: «Mai este mobilă la care ul nostru trebuie să îndrepte cîte ceva!»

P.d.v.-ul tovarășului Vergu Chițoiu, timUnitatea 24: «Vîna cea mare e a proiect. Nu se gîndesc să asigure punctele de țtă ale mobilelor. Soluții s-ar găsi: fie canesență tare la panourile de pal; fie prindeiorului la un dulap prin înfigerea lui și nu șurubare într-un manșon de plastic fără țtă; fie așezarea unei plăci orizontale a unui u a unui bufet nu pe două bucățele plăpînde,

pe doi butoni, de plastic, ci chiar pe pereții laterali ai mobilei, ca să aibă rezistență. Proiectanții subțiază placa de pal, dar accesorii au rămas la vechile dimensiuni; și cînd pui o balama și mai tai din placa de pal ca să îngropi balama, vî închipuiți în cîți milimetri mai are unde intra șurubul și vî închipuiți ce rezistență asigură încheietura asta.»

P.d.v.-ul tovarășului Alexandru Ciocchia, vechi recepționar la I.C.L. Mobila: «Camera studio «Mărgăritar», dormitoarele «Ruxandra» și «Coral», camera «Romașca» ne fac surprize chiar în timpul transportului. Noi sîntem exigenți cu furnizorii noștri și ei în general sînt receptivi la observațiile noastre. Dar sînt și unii producători (n.r. de pildă C.P.L. Caransebeș, C.I.L. Sf. Gheorghe, I.J.L.L. Reșița) — cîrora le-am refuzat marfa și care totuși nu dau semn că i-ar fi impresionat exigența noastră, pornită înainte de orice din respect pentru cetățeanul cumpărător.»

P.d.v.-ul subsemnatului: Există încă la noi o foame de mobilă — foame firească față de continua îmbunătățire, la scară socială, a nivelului de trai și față de însăși pofta de trai bun. Dar ar fi nedrept ca, pornindu-se de la faptul că mobilă e o marfă ușor vandabilă, să se facă rabaturi de la calitate. Și totuși se fac. Și totuși cetățenii, cu punga umplută prin muncă, nu s'ap deplin respectați. Fără nici o îndoială, producția noastră de mobilă este incomparabilă cu ce a fost, tot ea, nu mai departe chiar de acum cîteva ani. Fără îndoială, se produce azi mult mai multă mobilă, numărul noilor unități producătoare fiind edificator. Fără nici o îndoială, bunul-gust și-a pus amprenta pe producția românească de mobilă. Și fără nici o îndoială, există în rîndul specialiștilor o preocupare pentru creșterea calității și a varietății mobilei noastre. Dar tot fără nici o îndoială — de dragul regulei, din simpatie pentru ea — nu putem tolera excepțiile. Excepțiile acelea care ne fac — abia după șase luni și o zi de la bucuria cumpărării unei mobile — să descoperim că de fapt am înghițit un hap, că de fapt am cumpărat, cum se exprimă bătrînul nostru cod civil, «un bun cu viții ascunse». Tocmai de aceea, am și scăzut unul din numărul total al «p.d.v.-urilor»: pe acela al producătorilor de mobilă. Îl așteptăm și cînd îl vom primi îl vom face la fel de public ca și pe cele înșirate azi, aici.

NELU IONESCU ■

realitatea este că avem cumpărători foarte buni

Cine poate să ne ofere cel mai fidel pulsul calității confecției decît magazinul de destacere, acolo unde cumpărătorul caută, alege, preferă, probează, controlează, cumpără și plătește? Cumpărătorul are nevoie de marfă. Deci, în numele lui am poposit zilele trecute într-unul din cele mai mari magazine din Capitală, la «Victoria», care desface 130 de milioane de confecții pe an, și în rafturile căruia se întîlnesc circa 40 de furnizori din toată țara, atît fabrici de renume și tradiție, cit și unități ale cooperăției de consum. Implicit sau tacit se înregistrează — cu sau fără știrea, cu sau fără voia producătorului — și concurența! Pe care ar trebui s-o studieze mai atent. Pe cei de la Fabrica de confecții Argeș ar trebui să-i intereseze, chiar să-i îngrijoreze faptul că produsele de la «Mondiala»-Satu Mare se caută mai mult decît ale lor, că F.C.T.B. se dispută în fața cumpărătorului cu «Mondiala» și omolaga sa din Arad și nu întotdeauna cîștigă. Dar pînă a constata asta direct și personal, amestecîndu-mă cîtva timp printre gestionarii Maria Lavric, Maria Tomovici și Gheorghe Crețeanu, am purtat un dialog cu șeful biroului comercial, Ion Nițu.

— Tovarășe Nițu, ce mărfuri ați returnat în ultima vreme fabricilor pe motivul unei calități necorespunzătoare?

— De la 1 ianuarie și pînă la 31 mai anul acesta am respins 102 costume bărbătești în valoare de 69 000 lei, un lot întreg de la Fabrica de Confecții Cluj, fiindcă erau pătate cu uleiuri de la mașini. Fabricii de confecții Argeș i s-au returnat 100 pardesie în valoare de 60 000 lei, cu defecte de finisaj (tighele sărite, șerpuite etc.). O altă categorie de defecte, din păcate foarte frecventă, este etichetarea necorespunzătoare a mărfii. Apar pe o anumită «măsură» etichete de la alta mărime și deci și un alt preț. Astfel, am oprit vînzarea la compleurile-jerse de la Cooperativa Îmbrăcămintea Craiova, rochiile și pantalonii din diolen pentru copii, în valoare de 84 000 lei de la cooperativa «Progresul» Birlad, 200 alte confecții de la Progresul-Alba.

— Dar n-aveau propriu-zis defecte de calitate.

— Nu, dar și asta ne îngreunează foarte mult activitatea de comerț. Întîi că întîrzie desfacerea, doi, îmi blochează din spațiul de depozitare al mărfii, trei, a trebuit ca un om din serviciul nostru comercial să piardă timp cu telefoane și adrese către furnizor ca să-și trimită reprezentanții să facă remedierile. De fapt, la un volum de circa 56 milioane desfacere în perioada la care ne referim, procenta-

jul returnărilor sau al altor genuri de defecte este mic. Dar ceea ce pentru furnizor este un fleac, pentru noi e un lucru important.

— Care sînt tipurile de reclamații cele mai frecvente ale cumpărătorilor?

— Nu prea avem reclamații. Realitatea este că avem cumpărători foarte buni. Ori n-au timp, ori au prea mult bun-simț. Vor să cumpere și nu le convine ceva, se adresează atelierelor noastre de retuș, vor să cumpere, dar nu găsesc ceea ce le convine și pleacă. Or, noi tocmai asta am vrea, să nu plece, să putem să le oferim ce doresc.

Retuș. Iată seismograful cel mai sensibil, cel mai fidel și cel mai obiectiv al calității. Să intrăm, deci, la un atelier de retuș. Intrăm la etajul de confecții bărbați. Retușorul Bobină Gheorghe, meseriaș de mare clasă, ne mărturisește: «eu sînt de 18 ani aici în «Victoria», la retuș și pot să vă spun că 90 la sută din confecții sînt executate mai corect decît acum cinci ani; și nu mai vorbim față de acum 15 ani!»

— Și chiar nu mai sînt defecte? Văd că aveți destul lucru aici.

— Mai sînt, mai sînt. De la Fabrica de confecții din Craiova, mai ales, există deosebire cam mare între grupa de grosime a pantalonului și haine. La un costum măsura 46 de pildă — vin chiar acum de la cabina de probă unde am avut așa un caz — haina e 46 iar pantalonul merge la 50. Vedeți și costumul asta gri închis din semitergal, de-aici de pe umeras? E de la F.C.T.B. Dumneavoastră care nu sintetizați de meserie nu cunoașteți, dar uitați cum e la piepți. N-au băgat pinza tare la apă și cînd au călcat haina, s-a încrețit și a făcut cute pe țesătura. Eu mă străduiesc acum să-i dau o față, ca să mulțumesc clientul. Mai sînt situații ca acestea și la costume de 1 700 de lei. Și alt defect, așa, mai frecvent și de meserie, pe care un ochi necunosător nu-l ia în seamă, este «țeșlu» de la buzunar. Se vede cu sătura și-i urit. Am avut o discuție acum cîteva zile cu un client mai priceput. A venit să-mi ceară să-i l repar. Costumul era de stofă scumpă, ce mai, costa 1 500 lei. Dar eu ce era să-i fac? Dacă desco-seam, stofa se destrămă și nu-l mai puteam prinde invizibil. Vreau să zic cu asta că și noi și cumpărătorii am devenit foarte pretențioși. Vrem să avem costume impecabile.

— Dar acest pantalon aproape în întregime des-cusut, ce-i cu el? Cît costă? Ce trebuie să-i faceți?

— Ei, o poveste ce v-o ziceam mai înainte. E de la F.C.T.B., costă 990 lei. Haina îi este perfectă băiatului (clientul e un tînar de 24 de ani), măsura 46, talia I, iar pantalonii intru eu în ei, cu măsura mea de 52 cu III.

— Cine plătește acest soi de «retuș»? Adică să reconfeccionăm un pantalon?

— Păi, magazinul. Noi, retușorii, sîntem interesați de planul de vînzări al raionului. Sîntem retribuiți în același regim cu gestionarii.

— Vedeți dumneavoastră — intervine și retușera Eugenia Crișan, de la o vreme cantitatea cea mai mare de muncă ne-o ia să evazăm pantalonii sau să îngustăm pantalonii. Eu nu înțeleg fabricile. La măsura 44 fac pantalonul îngust și la 50 îl fac evazat. Adică la talii de tîneret, sînt înguști și la mărimea care de obicei sînt ale vîrstelor mai înaintate, invers. Vine într-o zi la mine un cetățean cu tîmpale albe, trecut bine de 60 de ani, și-mi zice «ce dracu, eu sînt un puștan? Îngustați-mi pantalonii! Faceți-i normali!».

Iată niște adevăruri pe care le-am înregistrat și la raioanele de vînzare, discutînd cu un număr de cumpărători. Ei au și alte observații. Fabricile să se axeze pe culori deschise și modele fantezi, pe croieli după ultima linie a modei pentru mărimea pînă la 48-50 — măsurile tinereții — și pe culori mai potolite cu linii de croială clasice la măsurile mari ale vîrstelor adulte, ale vîrstelor ponderate, ca să nu spunem că — da! — și bătrînii noștri trebuie să se îmbrace.

Nu mai vrem să amintim de nasturii «care trebuie să-i întărești cum ajungi acasă» (confirmă electronista Viorica Ioniță) — deci încă acest defect persistă — de cusăturile care pocnesc repede (despre atît a început să se vorbească mai mult ca despre față!) — «am cumpărat o pereche de pantalonii din velur confecționați la F.C.—lași, măsura și talia mea și în două zile centimetri întregi de cusătură s-au desfăcut (Sandu Ileana, tehnician), decolteuri tăiate asimetric la rochiile de la «Mondiala»-Satu Mare și altele...

Defecte mici, mititele, care se adună și strică o firmă mare. De ce? **CICI IORDACHE ■**

Fotografii de ELENA GHERA ■

ialul: să faci o mobilă care să reziste celor mai exigente priviri.

◀ Anul trecut, la Bărca producția de griu pe comună a fost de 9 000 de tone. Griul din această fotografie este griul anului 1974, iar pînă la cîntărirea lui mai sînt cîteva luni. Pînă atunci, un mac roșu în mijlocul unui lan de griu poate însemna o inimă, o speranță că pămîntul va răsplăti cum se cuvine munca unor oameni harnici.

▶ Nu sînt niște plopi singuratici cu soț ori fără soț. Sînt elemente dintr-o natură care învață, poate, să se alce după semnele și puritatea picturilor lui Ghiță Mitu, pictorul naiv cu expoziții în Norvegia, cu tablouri la I dar cu sufletul și fața aici, la Bărca. Frumusețea parc treisprezece hectare va împrumuta, cu siguranță, și c sufletul unui artist al cărui mesaj poate fi și acesta: «O chiar și în mijlocul naturii, mai este loc pentru frumos. O mai ales într-un viitor oraș, parcul va fi un semn al sensii sufletelor noastre».

Fotografii de RADU CONSTANTINESCU ■

▶ În ultimii ani, bărcenii și-au construit 500 de case noi și, deși în ele se află o bună parte din cele 2 000 de radiouri și televizoare ale comunei, s-au gîndit că nu le-ar strica și o grădină de vară. Fiindcă au fost cu toții de acord, s-au apucat s-o amenajeze.

▶ Oamenii din Bărca au aruncat punți peste mîndriile deși lucrează nu într-un singur CAP, ci în două, ci bilanțurile de sfîrșit de an, le fac împreună, așa c cuvine într-o familie unită. Acest pod, înconjurat de leagă — cu sau fără voia pîriului Desnățui — comi parcul ei. Adică pe cei 7 300 de locuitori de cele 13 h pe care și le-au amenajat pentru recreiere, odihnă, dere. Un pod, o punte, un simbol al firescului c oamenii din Bărca își alcătuiesc viața pe care o vis pe care o merită.

MUL — puntea cea mai sigură între vorbă și faptă

urmă cu aproape un an, mai spus în numărul 29/1973 al ei noastre, Ilarie Hinoveanu era un cald omagiu conjude- r săi, locuitorilor comunei ne Bărca. Trecusem și eu ouă ori — o dată dimineața, o noaptea — prin comuna malul Desnățuiului, cunos- cîțiva oameni de ispravă, citind articolul cu pricina, «oare pentru Bărca», mi se se că un oarecare exces de otism local» bîntuia acele ri: «...acești oameni harnici, eri neîntrecuți ai cimpului, ai cului și jocului, dirji, mindri bițioși, totdeauna neîmpăcați înșiși». Mai departe, deși orba de un eveniment impor- pentru comună — acorda- plomei și a Ordinului Mun- asa a II-a pentru ocuparea ui doi pe țară în întrecerea otică, datorită rezultatelor e bune în dezvoltarea eco- că, edilitar-gospodărească icial-culturală a comunei pe 1972 — secretarul Comitetu- omunal de partid, primarul unei, Florea Bădeancă, spu- că «rezultatele obținute nu zintă decît un început mo- ». Mi se părea o încredere sivă în posibilitățile comu- a oamenilor ei. Și iată că 1 iunie 1974, la Bărca, primul etar al Comitetului județean al P.C.R., tovarășul Gheorghe escu, va înmîna aceluiași Flo- Bădeancă diploma și Ordi- Muncii clasa I pentru oca- a locului întii pe țară în ași întrecere patriotică. Așa- iată încă un loc în care enii s-au ținut de cuvînt. Și u să fiu bine înțeles: au in- init cuvîntul dat și nu s-au de poalele lui. De fapt, ce-au t bărcenii în acest ultim an? tre altele au făcut economii. nu din cele strînse la ciorap, nici nu se găsește acel cio- n care să strîngi 5 000 040 lei omisiți prin muncă patrio- ». Și tot ei, oamenii care mi ăreau în urmă cu un an prea ițioși, au predat fondului cen-

tral de stat 2 500 tone de porumb și 1 100 tone de grâu peste plan.

În urmă cu aproape un an, bărcenii își propuneau «sporirea recoltelor la hectar, înființarea de noi secții prestatoare de servicii, construirea unor edificii sociale în centrul civic, modernizarea străzilor secundare, desăvîrșirea lucrărilor la parcul comunal etc.». Acum, fără a renunța la preocupările lor cu caracter permanent, oamenii din Bărca (și odată cu lichidarea navetismului li se poate spune tuturor bărcenii!) își propun ca în anul viitor să construiască trei blocuri, o centrală termică și o baie comunală. Cu alte cuvinte, Bărca visează ca peste cîțiva ani să fie laureată a întrecerilor interorașenești. Dar oamenii aceștia, cu adevărat mîndri, vor ca, în ziua în care Bărca se va numi oraș, comuna Bărca să fie doar o frumoasă amintire, dar amintire.

De aceea, gîndurile viitorilor orașeni se bizuie pe faptele oamenilor comunei de azi, oameni care privesc cu ambiție dar și cu luciditate spre un viitor care depinde numai de ei. Cînd vor reuși să alimenteze comuna cu apă și s-o canalizeze, bărcenii vor vorbi mai mult decît azi despre viitorul lor oraș.

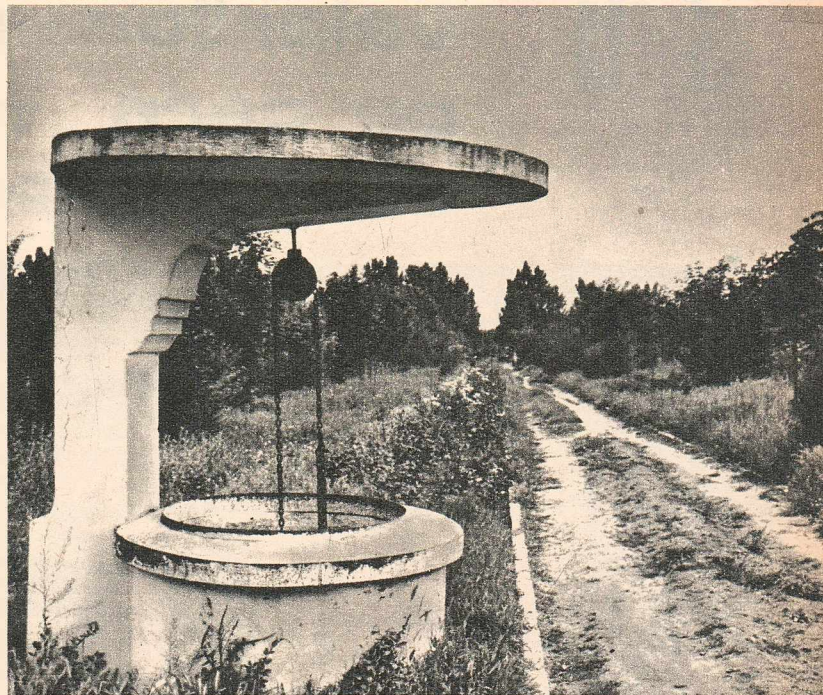
Am cunoscut oameni de ispravă la Bărca, dar fiind și eu un sentimental nu pot ascunde faptul că dintre oamenii Dolju- lui Gheorghe Dindere m-a impresionat cel mai mult. Bănuind că în această zi, 8 iunie 1974, se va afla și el la Bărca, îmi reamintesc ce-mi spunea tot în urmă cu aproape un an. Sînt cuvinte care în adevărul lor cuprind și adevărul de la Bărca: «Faptele pot trăi singure. Vorbele fără fapte sînt niște iluzii. Chiar și dintre fapte rămîn numai acelea care ți-au răpit o parte din suflet. A pune suflet și în vorbe se mai întîmplă, dar asta nu înseamnă nimic în absența faptelor. Singură fapta poate spune ce fel de om ești, de unde vii și încotro te îndreptin».

DORIN TUDORAN ■

În 400 de case ale comunei rufele se spală cu mașini de spălat, în 500 de case mîncarea este păstrată în frigidere, în 800 de case aragazul a înlocuit bătrîna plită, dar stropitul florilor se face tot ca înainte: cu stropitoare și plăcere.

Nu numai în istoria Bărcăi fîntînile au însemnat un fel de ctitorii, dar pînă la alimentarea cu apă a comunei, la Bărca fîntînile nu sînt încă decorative, ci necesare.

Fiecare din cei trei protagoniști ai acestei fotografii a primit anul trecut cîte 2 000 kilograme de porumb și 1 500 kilograme de grâu. De aceea, ei au încă mare încredere și nevoie de coasele pe care, cînd nu le folosesc cu dibăcie, le odihnesc pe umeri.

Grație politicii de industrializare socialistă a țării, promovată cu consecvență de Partidul Comunist Român, investițiilor alocate, muncii pline de dăruire a oamenilor, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej se sprijină astăzi material și moral pe platforma sa petrochimică. Îndeplinirea cinci-
nalului înainte de termen, fapt de conștiință al întregului oraș, cere cu necesitate și oameni competenți, cu o știință a chibzuinței, cu simțul
proportțiilor, cere oameni pentru care munca adevărată este cea concretă, adică desfășurată de fiecare dată sus. Nu puțini sînt oamenii care
în halate de lucru gîndesc departe, la teze de doctorat sau la viitorul copiilor lor și gîndesc și apropiat, la orașul pe care și l-au construit.

30

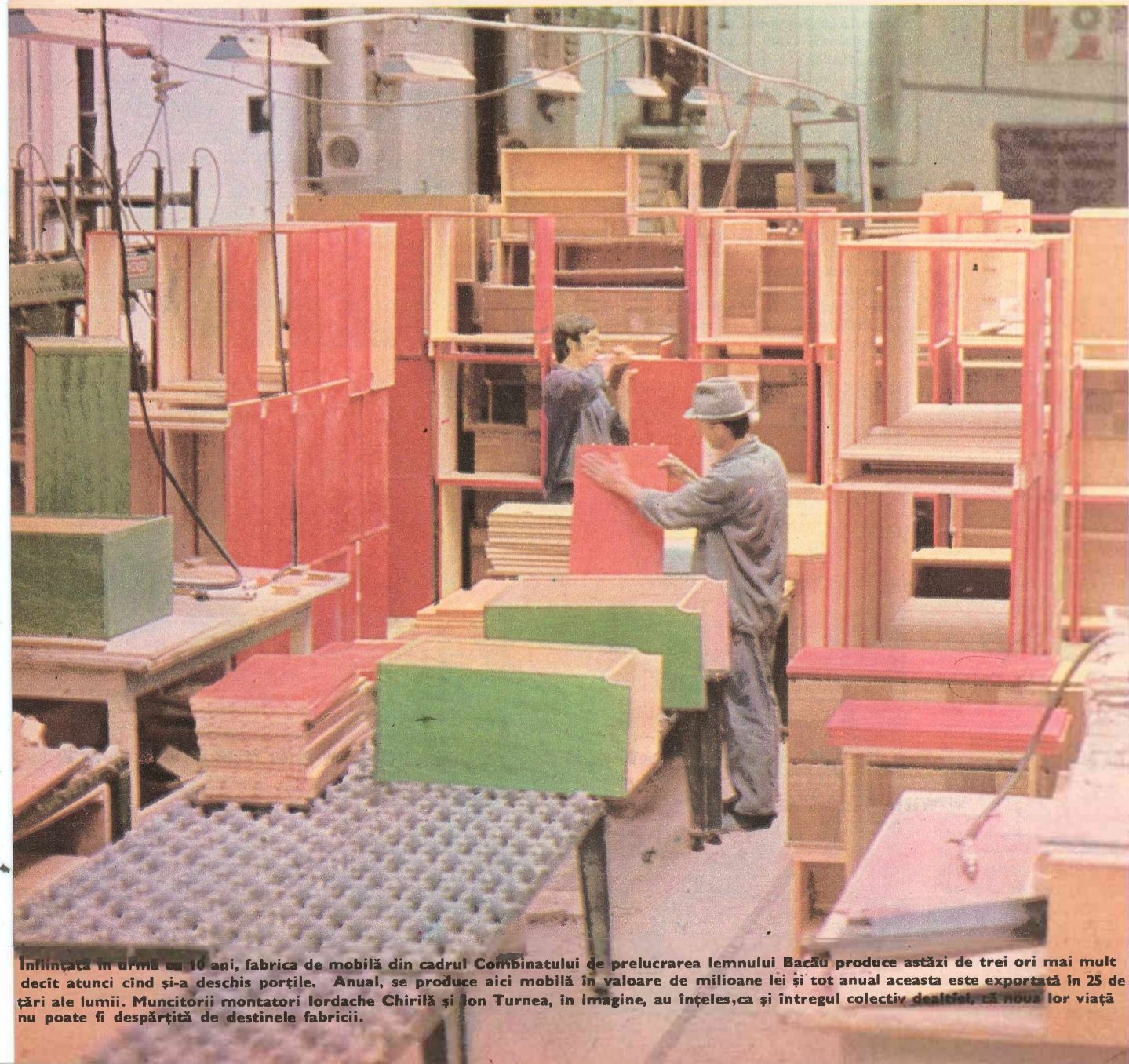
BACĂU: selectarea și cultivare valorilor – o sarcină a noastră pe care nu înțelegem să o cedăm posterității

2,8 din suprafața României este ocupată de Bacău, care se clasează pe locul 15 în țară în ceea ce privește numărul mai mult sau mai puțin oficial al județului. Deci, după cum se vede, un județ de mijlocie, și gândul inițial nu te duce la ceea ce s-a realizat în Bacău, care să țină de sfera spectaculosului. După cum foarte bine se știe, în ceea ce era specific a dispărut în mare măsură, spunînd acest lucru ne gîndim la starea de dezvoltare, la mahalalele sale de tristă amintire, la numărul de oameni secerați, la copiii care creșteau în condiții pe care le putem numi improprii. Numărul oamenilor nu a crescut foarte mult și aceasta înseamnă că în 25 ianuarie 1948 cifra lor se ridica la 466.961. În schimb, astăzi sînt astăzi 666.961. În schimb, realizările și orice fel de realizare începe cu o impresie impresionantă și câteva cifre sunt totuși. La formarea produsului global al țării, industria participă într-o proporție de 25 la sută, agricultura 12 la sută, construcțiile 12 la sută, transporturile 6,5 la sută, iar celelalte ramuri 7 la sută. Exprimîndu-ne prin cifre, producția globală pe cap de locuitor în 1950 de 1.723 iar în 1975 se estimează că este peste zece ori mai mare. Fără îndoială, cifra are semnificația ei, își are valoarea ei, dar lucrul cu care județul Bacău înscrie în rîndul celorlalte județe ale țării este bine, acel lucru trebuie căutat în efortul uman și deci prezentarea județului Bacău începută cu oameni.

Vorbim la început de specificul Bacău și vreau să cred că folosirea acestor cifre implică nu mici responsabilități. Niciun reportaj n-o să poată prezenta ceea ce este un județ și poate nici nu este de dorit atît timp cît înțelegem foarte clar că este în primul rînd al băcăuanilor, că este construit, că este de datoriu lor să-l prezinte și să-l reprezinte. Și după cum spunem în fotografiile care însoțesc textul de față, ei o fac cu maximum de cinste și merit, și în acest an cînd sărbătorim trei ani de la eliberarea patriei și al XI-lea Congres al Partidului, ei sînt în plină eferescență, muncii, cît și a redactării bilanțului. Poate că în Bacău specificul adevărat este ridicat la scară națională și-atunci nu trebuie să ne mai mire că el seamănă cu alte orașe, hotelul «Decebal» din chiar centrul orașului seamănă cu hotelul din Drobeta-Turnu Severin, nu trebuie să ne mai mire că blocurile sînt asemănătoare între ele, dar trebuie să înțelegem că este specific, că acela constă în faptul că este construit în întregime de către locuitorii județului Bacău.

**ORAȘELE NOI SE RIDICĂ
ȘI PRIM MUNCĂ PATRIOTICĂ
A OAMENILOR CULTI**

Cel de-al doilea municipiu al județului Gheorghe Gheorghiu-Dej, a cărui istorie este deosebit de cunoscută și de fapt desprinsă din

Înființată în urmă cu 10 ani, fabrica de mobilă din cadrul Combinatului de prelucrare a lemnului Bacău produce astăzi de trei ori mai mult decît atunci cînd și-a deschis porțile. Anual, se produce aici mobilă în valoare de milioane lei și tot anual aceasta este exportată în 25 de țări ale lumii. Muncitorii montatori Iordache Chirilă și Ion Turnea, în imagine, au înțeles, ca și întregul colectiv de lucru, că noua lor viață nu poate fi despărțită de destinele fabricii.

La formarea produsului global al județului Bacău, construcțiile participă într-o proporție de 8,5 la sută. Acestea, realizate în mare parte de tineri, dovedesc că în județ există o sete de nou și de frumos,

Onești, la timpul potrivit, s-a lansat și în muzică ușoară, în care teritoriul are un «Zimbet cald pe harta țării». Cîntecul nu este mult sau mai puțin uitat și poate că se poate permite să-l fredoneze și în noastre sînt primii pensionari ai muzicii, constituiți în 1973 și într-o asociație muzicală. Cu alte cuvinte, un oraș foarte modern și un oraș cu o platformă petrochimică dezvoltată, dar și un oraș fără coșuri de fum. În vedere faptul că orașul este nou, că el nu este tînăr și viguroasă, s-a ajuns la ca la fiecare o mie de locuitori, 56 să fie ingineri, în cea mai mare parte ingineri. În discuție comunică Toma V. Constantin, secretar general de propagandă al Comitetului local de partid, este cea mai ridicată din țară. El îmi spune că în oraș se cumpără și multe cărți din țară. După ce discutăm legate de producție, după ce le compam alte cifre aparținînd trecutului, ajungem la concluzia că atunci cînd oamenii sînt tineri, și se cunosc prin muncă, ei bine, atunci în orașul nostru, a celor care trăim acum și aici, depășim valorile, să le cultivăm, să nu pierdem această sarcină posterității. Și dacă o parte din valoarea noastră, și dacă fără nici o greutate prealabilă știm că valoarea înseamnă un rînd om, simț că nu-mi rămîne altceva de făcut decît să caut cițiva dintre acești

oameni, să-i găsec și împreună să vedem în ce măsură ei reprezintă o valoare, și în ce măsură valoarea lor se convertește în valori materiale și sociale.

Inginerul Vlădescu Nicolae este director al Trustului de construcții industriale, este înalt de aproape 2 metri, are și cea ușoară tristețe pe care și-o conferă munca încordată și serioasă, dar nu acestea sînt elementele care alcătuiesc esențialul în viața sa. În anul 1950, cînd era muncitor constructor, cînd lucra așa cum lucrează acum aceștia, cînd dormea într-o baracă pe care o numea locuință, atunci a fost scos din producție, trimis la facultatea muncitorească și apoi la Facultatea de construcții industriale din București. S-a întors deci inginer, a devenit în scurt timp inginer-șef, iar acum este director și își compară trecuta perioadă de muncitor, deci perioada în care nu că a simțit pe viu, ci a muncit concret, cu practica în producție a elevilor. Îmi spune că nu este rău să te lauzi, dar că pentru asta trebuie să ai darul vorbirii și timp necesar să și-l cultivi. Consideră că într-un domeniu atît de important cum sînt construcțiile, cel mai rău lucru este îndepărtarea de spiritul cu adevărat muncitoresc, îndepărtarea de om, și asta devine un lucru deosebit de urît atunci cînd te-ai ridicat din mijlocul lor, atunci cînd le-ai simțit răsufierea obosită de muncă în aceeași baracă. «Mă întrebați dacă îmi place orașul, și eu vă răspund

că nu are cum să nu-mi placă din moment ce l-am făcut chiar eu. Mă mai întrebați dacă blocul în care stau a fost făcut avîndu-se în vedere funcția pe care o dețin. Vă răspund că stau acolo unde stau, deoarece a fost una dintre primele inițiative ale noastre, una dintre acelea despre care ziaristii spun nu de puține ori că sînt demne de invidiat. Lucram pe atunci mai puțin bine decît acum, multe dintre cărămizi se spărgeau și, vîzîndu-le așa sparte, deci pierdute, ne-am gîndit să construim un prim bloc cu aceste deșeuri. Blocul a ieșit frumos, mi-a plăcut foarte mult, și m-am mutat în el, cu atît mai mult cu cît între timp mi s-a mărit și familia. Am un băiat care vrea să se facă, desigur, constructor și o fată care visează încă de pe acum la facultatea de farmacie». Înainte de a pleca, înainte de a încerca zadarnic să mă rătăcesc într-un oraș nou și tînăr, ridicat în bună parte prin muncă patriotică, mai aflu în legătură cu aceasta din urmă că în oraș există o chestiune care ar trebui să stea și în atenția altora: atunci cînd se execută muncă patriotică inginerul face treabă de inginer, arhitectul de arhitect, iar muncitorul necalificat nu se califică în cadrul acestor acțiuni, ci dacă e s-o facă, o face la locul său de muncă.

GESTURILE VECHII AGRICULTURI AU DISPĂRUT

În comuna Nicolae Bălcescu, comună frumosă

și corespunzător dezvoltată, chiar dacă pe acolo niciodată nu l-au dus pașii pe Nicolae Bălcescu, am găsit două C.A.P.-uri, unul decorat cu Ordinul Muncii, am găsit o producție agricolă în care cifrele urcă la cote foarte înalte și sînt convins că, la ora apariției acestor rînduri, țărănul Constantin Salahoru se va fi întors de la București, unde a fost delegat la primul congres al Frontului Unității Socialiste.

Primarul comunei, Nicolae Gherghel, are 53 de ani și a avut viața tipică a activiștilor de partid, viață pe lîngă care nu de puține ori în literatură s-a trecut cu ușurință, a fost tratat superficial sau pur și simplu schematic și simplist. «Îmi aduc aminte că în 1952, într-o dimineață de iarnă, am primit sarcina să verific un dosar într-o comună la care am ajuns cu vreo trei trenuri, două sănii, vreo 15 kilometri i-am făcut pe jos, dar am ajuns totuși, am verificat, și dimineață, cum se obișnuiește, am raportat totul. Acum, unii dintre cei care desfășoară munca la sate își închipuie că esența ei depinde de mașina care i-aduce, de asigurarea celor mai bune condiții de somn, de diurne și nu de puține ori mă gîndesc că noi, deși am avut o tinerete dărîtată războiului și vieții grele, avem acum maturitatea atît de a-i înțelege, cît și de a-i critica pe drept și ascuțit. Am reușit să-mi termin liceul doar acum un an și m-am bucurat foarte mult că la examenul de bacalaureat am luat note mari

struiesc sate noi, se modernizează și, se produce în fapt ceea ce numim dezvoltare. Nu dorim însă să însemne îndepărtarea satei de specificul său românesc, și în județul nostru numai păstrarea portului popular este o natură să ne încredințeze că așa ceva are loc.

Fotografii de ELENA GHERA ■

atît la filozofie, cît și la limba română. Eram doar cu un an de școală înaintea fetei mele, Doina, care era, de ce să n-o recunosc, mai bună la matematică. Am ținut să-mi termin studiile nu pentru a obține vreun avantaj, ci pentru a nu rămîne cu nimic dator vieții, și pentru a dovedi că întreaga mea activitate de partid a fost una romantică, mi-a cuprins cu adevărat viața și mi-a dat forța și curajul de a trece peste ceea ce nu meritam. Aici în comună cei mai mulți dintre bărbați lucrează la oraș și deci practic desfășurăm activitatea politică mai mult cu femeile». Iată, de pildă, Cata Magda, o femeie de 45 de ani, stă în fața mea, stă dreaptă, mă privește limpede în ochi și peste foarte puțin timp înțeleg pe ce i se sprijină siguranța. A născut și crescut opt copii, îmi spune că poate o să mai facă vreo doi și află că are o fată asistentă medicală, un băiat student la medicină în București, un altul elev la un liceu militar și alți cîțiva pe-acasă. Cu o bună-credință și cu o naivitate de care numai o mamă este capabilă, îmi spune că una dintre fetele ei a învățat la București și a învățat mult mai bine decît fata unui tovarăș care lucra în cadrul unui minister. «Ea nu dădea bani să-l vadă viu pe Mihai Constantinescu. Stătea în cămin și învăța tot timpul și așa se face că sînt foarte mulțumită de ea, ca de altfel de toți copiii mei. Și dacă sînt mulțumită, este că am înțeles că în această țară orice năzuință poate fi îndeplinită și că prima lege a partidului este morala comunistă, adică să fii cinstit și să nu-ți calci demnitatea de bărbat sau de femeie». Femeia din fața mea vorbește convingător, vorbește chiar și tare, se folosește de niște cuvinte venite spontan pe buze și toate aceste cuvinte adunate și puțin periate pot să țină loc de un frumos articol teoretic privind cultul familiei. Îmi spune că datoria principală a unei femei este aceea să îngrijească copiii pe care i-a născut, să ducă o viață cumpătată pentru a ieși copilul inteligent și că, odată copilul născut, trebuie să respecte locurile natale și oamenii care le-au făcut frumoase și accesibile.

Înainte de a mă despărți de primarul comunei l-am cunoscut pe inginerul Asaftei Dumitru, președintele C.A.P. «Nicolae Bălcescu», C.A.P. decorat cu Ordinul Muncii, iar el deputat în Marea Adunare Națională. Este cel mai mare C.A.P. din județ ca producție și după foarte puțin timp mi se spune că în activitatea cu oamenii trebuie să știi ce să le ceri și tot ce le ceri să fie în interesul lor. În condițiile concrete ale acestei comune din județul Bacău, relațiile dintre tehnică și om înclină hotărîtor în favoarea omului, gesturile vechii agriculturi au dispărut și chiar miinile țărănilor arată acum altfel. Pătrunderea de atît de mult timp a utilajelor mecanizate, însușirea de către oameni a tehnicii folosirii lor, metodele noi de muncă, între care acordul global ocupă cel puțin în acest timp un rol esențial, au schimbat și idealul de viață al locuitorilor comunei. Acum, ei își doresc o casă bine pusă la punct pentru ca atunci cînd vine un prieten să aibă ce să-i arate, iar atunci cînd nu-i vine nimeni să se simtă cît mai bine.

Peste foarte puțin timp în comună vor apărea construcții cu etaj, se vor mai naște alți copii și aceștia, odată crescînd, vor crea o altă lume a cifrelor, vor da alte producții, desigur mai mari, pentru că aici, în comuna Nicolae Bălcescu, se practică atît un cult al familiei, cît și un cult al muncii și se înțelege faptul că la urma urmei este vorba de același lucru.

GÎNDURILE NOASTRE DESPRE FRUMOS PLEACĂ ZILNIC LA EXPORT

Una dintre cele mai reprezentative unități ale județului este Combinatul de prelucrarea lemnului, așezat pe platforma industrială a municipiului Bacău. El a fost construit acum zece ani pe locuri pe unde altădată creșteau vite și a fost construit atît pentru faptul că 41 la sută din suprafața județului este acoperită de păduri, cît și pentru faptul că în cadrul industriei locale existau foarte mulți meseriași care s-au înfrumusețat și ei, înfrumusețînd lemnul. Pe lîngă uși, case prefabricate, ferestre, plăci fibrolemnoase se fabrică aici foarte multă mobilă. Ea se exportă în aproape 25 de țări și în rîndul acestora figurează U.R.S.S., S.U.A., Liban, Elveția, Israel, R.D.G. Altfel spus, 96 la sută din producția de mobilă a combinatului se trimite la export și în acest fel fabrica din Bacău realizează prin fapte de muncă recente hotărîri ale partidului în domeniul comerțului exterior. Angajații combinatului au reușit acum, în 1974, să producă de trei ori mai mult față de anul cînd fabrica a luat ființă și explicînd acest lucru Constantin Pașcu, secretar al comitetului de partid, ca funcție politică, și maestru principal în fabrica de mobilă, referîndu-se la calificarea sa profesională, considera că «am depășit stadiul de miracol și-am intrat în obișnuit». Vorbindu-mi despre activitatea sa pe linie politică, folosînd frecvent expresia «totul constă în omogenitatea colectivului», a găsit cuvintele necesare pentru a-mi demonstra că de fiecare dată munca politică își are atît eficiență politică propriu-zisă, cît și economică, dacă ea nu pierde

din vedere elementul om. Pentru că în cadrul combinatului băcăuan nu mai există fluctuații ale forței de muncă și acest lucru, fiind vorba despre oameni, își are o explicație cît se poate de omenească. Venitul mediu lunar a ajuns la 1.500 lei, muncitorii beneficiază de o cantină spațioasă unde se mîncă bine cu suma de lei 4,50 și pentru fiecare schimb se aduc circa 500 de pachete cu hrană rece costînd de fiecare dată 3,50 lei. Mi s-a spus chiar că un mare pericol pentru procesul de producție l-ar reprezenta închiderea cantinei sau neaducerea în continuare a pachetelor. Mai în glumă, mai în serios, oamenii de acolo spun că vestiarul lor seamănă cu foaierea Sălii Palatului și că un muncitor ieșit din vestiar după lucru poate fi confundat cu un director general, sau chiar cu un ministru. În mod firesc mi se spune că, dacă este nevoie, omul vine și duminică la serviciu pentru că viața lui este legată de fabrică, pentru că fabrica i-a făcut viața frumoasă și civilizată și spunînd viață, spui și duminică.

Constat cu satisfacție că scaunele din sala de ședințe sînt făcute în altă parte, în altă localitate, lucrul acesta îmi place, chiar dacă explicația sa tehnică este aceea că fabrica nu produce mobilă curbată. Aproape toți oamenii cu care am vorbit sînt de părere că fiecare specialist, și prin specialist se poate înțelege aici și un muncitor, trebuie valorificat exact și la locul potrivit, nu trebuie lăsat să lîncezească, nu trebuie să uite niciodată că locul său și destinul său se leagă de fiecare dată de producție. Cifrele de plan, mi se spune, nu cad din cer, ci din voința noastră, trebuie oricum să le facem și le facem, și ne mindrim cu faptul că gîndurile noastre despre frumos pleacă zilnic spre țări despre care avem păreri cît se poate de bune.

Împreună cu Constantin Pașcu străbăteam secții curate și luminoase, cu mobilă de diverse culori, și secretarul de partid este oprit din drum de un tînăr cu dinți albi: «Să trăiți, tovarășe secretar de partid!» Acesta-i răspunde destul de amuzat cu: «Noroc!» și-apoi îmi spune că această chestiune își are și ea o mică istorie.

«De foarte mult timp mă salută așa, la început mă simțeam stînjinit, dar întrebîndu-l motivul pentru care o face, mi-a răspuns că trăind eu, trăiește și el și încă bine».

Consider că este o dovadă a eficienței muncii politice, este o dovadă că ea, desfășurată cu pricepere și cinste, se îndreaptă de fiecare dată la sufletul omului, că sufletul omului din acest reportaj este un suflet din Bacău și-odată ajuns în București n-am simțit nici un fel de șoc și mă gîndesc cu plăcere că pe harta țării județul ocupă doar 2,8 la sută, dar pe harta spirituală și morală a noastră îl ocupă un loc ce niciodată nu va putea fi predat cifrelor.

EUGEN SECELEANU ■

noile industrii au devenit deja tradiționale

În dorința firească de a legitima datele obținute despre industria, agricultura cultura județului Bacău, am adresat trei întrebări tovarășului Gheorghe Roșu, pri secretar al Comitetului județean de partid Bacău al P.C.R., președintele Consiliului popular județean, președintele Consiliului județean al Frontului Unității Socialiste. Cum este și firesc, prima întrebare s-a referit nu numai la cele mai semnificative ci care exprimă ascendența industrială a județului, dar și la ceea ce ele reprezintă și ar vîrnat nou în județul Bacău. A doua întrebare legată cumva de prima am adresat-o privi modul în care tinerii absolvenți pot să se încadreze direct în producție, deoarece e dincolo de orice fel de îndoială că drumul de la școala profesională la producție trebuie să fie unul cît mai scurt, cît mai lipsit de complicații. Și, în fine, avînd în vedere părerea primului-secretar al Comitetului județean de partid Bacău la primul Congres Frontului Unității Socialiste, cea de-a treia întrebare a căutat să surprindă liniile de forță valabile pentru județ, cele rezultate din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la acel veritabil forum al obștii din Republica Socialistă România. Mai jos, reproduc răspunsurile primite:

1. Ca urmare a aplicării în viață a programului Partidului Comunist Român de repartizare judicioasă a forțelor de producție pe teritoriul țării, județul Bacău a cunoscut o puternică dezvoltare. Ponderea județului în producția industrială a țării a fost în anul trecut de 3 la sută. În anii construcției socialiste au apărut în județ industrii noi, cum ar fi producția energiei electrice și termice, petrochimia, prelucrarea superioară a lemnului și altele, devenind acum tradiționale. În ultimii ani apare însă drept semnificativă alinierea județului nostru la celelalte județe producătoare de mașini-unelte pentru prelucrarea metalului. Fabricăm, începînd cu anul 1973, la Întreprinderea Mașini-unelte Bacău, mașini de alezat și frezat pentru unitățile industriale din țară și în curînd acestea vor merge și peste granițe. Acest moment marchează un salt calitativ în industria județului deoarece vom livra pentru prima oară produse de mare tehnicitate, complexitate și precizie care necesită o pregătire și o calificare superioară.

2. Dezvoltarea mereu ascendentă a economiei județului a atras după sine creșterea continuă a numărului de muncitori. Numărul locurilor de muncă a crescut, de pildă, în perioada 1960-1973 cu 51,5 la sută. Programul de dezvoltare economică-socială a județului pînă în anul 1975, parte integrantă a planului cincinal al economiei noastre, asigură în continuare creșterea numărului de locuri de muncă pentru tinerii absolvenți din județ. În anul acesta, de pildă, cei peste 3.800 absolvenți de școli profesionale și ucenici calificați la locul de muncă din județ vor intra în producție, iar un număr însemnat de tineri urmează sau vor urma cursuri de calificare în ramurile confecției, textile și cele ale industriei locale.

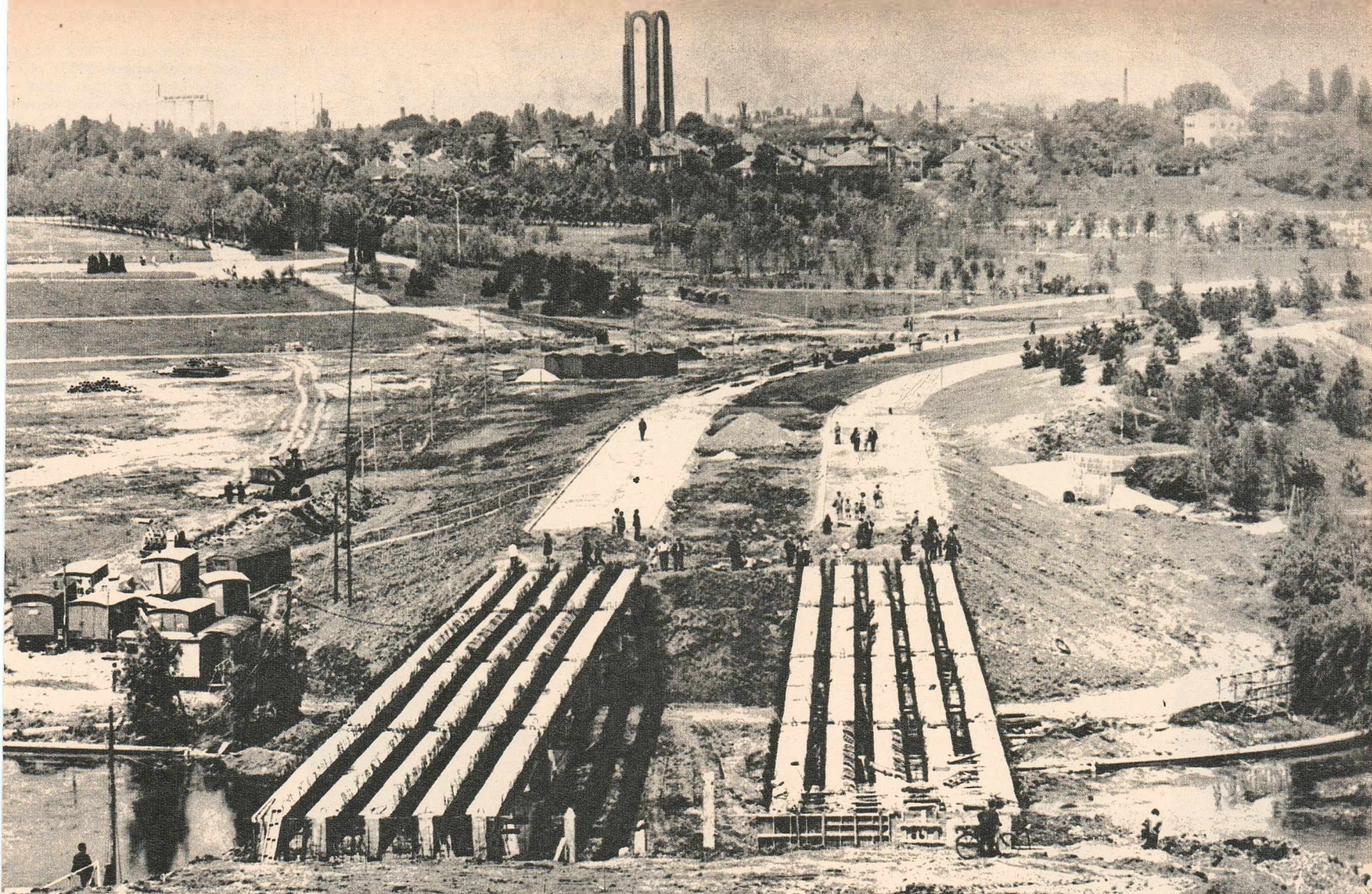
3. Primul Congres al Frontului Unității Socialiste — eveniment cu semnificație istorică în viața politică a țării — a reprezentat expresia unității într-gulul nostru popor în lupta pentru înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român, a programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în România.

Oamenii muncii din județ sînt angajați cu întreaga lor capacitate și prioritate pentru înfăptuirea acestui program, muncesc neobosit pentru realizarea actualului cincinal înainte de termen. În acest cadru avem cu prioritate atenție punerea în funcțiune la termen și chiar înainte de termen a tuturor obiectivelor industriale și social-culturale pentru anii 1974-1975. Totodată acționăm în fiecare unitate pentru sporirea eficienței economice, reducerea cheltuielilor de producție și îndeosebi a consumului de materiale, conștienți fiind că aceasta constituie calea sigură de sporire a venitului național, a bunăstării întregului popor.

Numai în perioada 1974-1975, în județul Bacău s-au construit și urmează să se construiască 5.040 apartamente din fondurile statului și 5.280 din banii cetățenilor. Desigur, pe primul plan stau judicioasa lor amplasare, gradul sporit de confort, cu alte cuvinte ele se construiesc de către oameni pentru ei înșiși, și decî cifrele au o semnificație aparte.

AL DE ȘANTIER

Opt oameni prea buni, prea înțelegători și de peste 20 de ani podari

bucureștenii, am adoptat rapid în habitostru urban pasajul Universității. Cu comoditățile și utilitățile lui. Deși habar cum s-a construit și de către cine. Nu avem, de pildă, că aici, în iunie 1970, meșterii ale Dîmboviței deversate prin au inundat de două ori hăul de aproape 1 m adîncime și zile și nopți, cu îndrîjire, și, cu neodihnă, în schimb continuu, de betonisti a lui nea Costică, a lui Constantin Georgescu și a lui nea Gheorghiță și dulgherii lui Tudor Buică și fiilor Ștefan Dumitru au trimis înapoi apele la bara lor firească pe cursul râului și au stat, în grafic, pasajul Universității. Și nu avem că acest pasaj, partea lui de rețea, adică esențialul « lucrare grea », cum spune, este examenul de maturitate însoțită al tînărului inginer Victor Mitrașescu, n-avea decît un an de la terminarea școlii și care, acum, de cîte ori trece pe

acolo, mîngie cîte unul dintre cele 48 de elegante coloane de susținere ale planșoului. Acești oameni, și mulți alții, grupați în lotul 23 de la Întreprinderea de construcții edilitare și drumuri — I.C.E.D. — care mă roagă să specific neapărat, lotul 23 podari, țin la asta și sînt mîndri de asta, care au făcut toate podurile Bucureștiului — și Ciurel, și Colentina, și Pantelimon, și Știrbei Vodă, și Cotroceni și multe altele — construiesc, sînt aproape gata cu el, și podul din Parcul Tineretului, trăsura de unire dintre aleea centrală și sala polivalentă. Pod carosabil de 84 de metri lungime și 7 lățimi, cu 2 sensuri și deci patru benzi de circulație și cu o esențială valoare ornamentală. Și acești oameni, despre care șeful lor, inginerul Mitrașescu, spune că sînt « prea buni, prea înțelegători, și mai toți cu vechime în construcții de poduri, unii sînt de peste 20 de ani podari », au montat grinzile de beton prefabricat — 40 de grinzii lungi de 21 metri

și grele de 30 tone fiecare — numai în 9 zile, de la 8 mai la 17 mai, cu 8 zile mai devreme făcînd o economie numai de la chiria macaralei de 64 000 lei. « Și s-o spunem direct, nu se putea fără efortul făcut spre sfîrșitul montării », cum ne spune maestrul Dumitru Tarabega. Între 10 mai orele 6,30 și 12 mai orele 13,00 opt oameni din lot n-au plecat acasă. Șapte nici nu sînt din București, sînt navetiști săptămînali din Dobroești și Brănești; și-au amînat dorul de familie și de casă, și-au împins cu o zi mai încolo odihna, baia, plăcerea lenjeriei curate și împreună cu nemaiomenitul nea Costică — singurul bucureștean — au rămas să monteze zi și noapte grinzii. « Rămînem, nea Costică? » « Ce zici, poți să apelezi la cîteva oameni? », îl întrebă inginerul. « Cum nu, tovarășe inginer! Apelez la ai noștri, bătrîni ».

Toți știau că macaraua Colins este un utilaj scump, suprasolicitat și împrumutat de la o

altă întreprindere. Opt mii de lei pe zi, 405 lei pe oră sînt sume! Cînd știi asta « dacă ai conștiință în tine, cum zice nea Costică, nu prea îți arde să stai și să lași să curgă timpul ». Ce mai, rămîn opt oameni vineri noaptea, sîmbătă toată ziua, duminică toată ziua... ca luni la prînz podul să arate a pod. Cu toate grinzile pe el. Cei opt meșteri mari și-au șters nădușeala de pe frunte și au plecat la binemeritata odihnă. Din nou cu acel sentiment tonic că au făcut ceva. Ceva gîndindu-se la pod, dar eu aș pune Ceva, cu majuscule, gîndindu-mă la gest. La bravul lor gest, la puterea de sacrificiu a constructorilor noștri, a constructorilor de poduri concrete și a constructorilor simbolici de poduri simbolice, peste etape și timp, pentru ca țara să mai facă un pas spre Civilizația socialistă spre care tindem.

V. GHERGHINOIU ■

ACTIVITATE PRIN MUNCĂ

Școlii îi ajută puterile pe cît le place să fie de viteji

Școlii din titlu sînt copiii din comuna Vidra, județul Ilfov. Cît îi duce mîntea, ar renunța ote la transcrierea pe curat a unor prozouri de felul: *Păsărelele s-au întors din vînt. Lepurașii fug de bucurie. Seara mierloaiul se întrec cu cîntece* — pentru a se înfrîntorîși, mecanizatori sau brigadieri cari pe stadionul comunei.

Școlii, gîndindu-se, pe parcurs se întîmplă ceva și similitudinea pentru « orice fel de muncă » nuanțată. Învățătoarea Dumitra Ghincea e sigură că « mamele de azi sînt puțin cam rate, nu cum au fost mamele noastre. Mamele de la școală. Ne odihneam? — Rîritul și culesul bumbacului, prășitul porumbului și noi le făcea tata. Astăzi « copiii mamei » esc de băcături și de noroi, dar uneori esc mai ușor în gropi ».

Școlii înțelegem de la început: nu e rău, nu e deloc faptul că elevilor li se respectă și li se învață. Dar trebuie înțeles că puterile muncii nu respectă diviziunile ei; și să spun că munca este indivizibilă și că ea ar fi forma ei specifică efectele educative de natură școlară. De aceea este ea indispensabilă în orice încercări de educație civică. Toate și multe altele, părinții din comuna Vidra și la cursurile special organizate în cadrul școlii populare, la ședințele de la școală.

Din care pricină, poate și din altele, anul trecut la activitatea de muncă patriotică n-a lipsit nici un elev, fapt ce a surprins-o, dar a și încîntat-o pe secretara organizației de partid de la școala generală, Maria Roman.

Cum se întîmplă întotdeauna, revelațiile spontane ale vieții ne fac să uităm că, teoretic, le cunoaștem de mai înainte; la ședința de partid care a urmat cineva a desprins concluzia că atunci cînd « munca-i organizată le place și copiilor ». Așa a fost și e bine că s-a reamintit. Pe porțiunea de pămînt afectată copiilor din satul subordonat Crețești, recolta a fost superioară celei mai bune recolte obținute de părinți. N-a fost nevoie să mi se spună ca să-mi imaginez orgoliile gălăgioase dezlănțuite. Și oricine își poate prefigura ardoarea cu care adolescenții așteaptă noua întrecere. Eu am reținut pentru mine, dar și pentru dumneavoastră, ce se ascunde în spatele aceluia moment. Handicapul experienței și al obișnuinței copiilor l-au recuperat cu ajutorul științei. Științei profesorii de agricultură în primul rînd, fiindcă astfel se cuvine într-o școală. Important este cu ce au rămas tinerii, faptul că mîntea lor va căuta în cărți ce altădată alegea la întîmplare. Să-i dăm și un nume, dacă vreți, și să-i spunem obișnuința științei, deoarece părerea mea este că aceasta este calea pe care știința va pătrunde

organic în agricultură. Aceasta este și finalitatea oricărei munci, inclusiv a aceleia din școală — creația; creația, la rîndul ei, fiind forma cea mai nimerită a educației pentru muncă. Munca privită ca o activitate rece, de laborator, înseamnă formalism. Pigulită în eprubete sau materializată în rezultate insignifiante, munca devine o obligație plictisitoare și cită atracție au elevii pentru astfel de lucruri ne-amintim fiecare! În rezumat, acestea au fost ideile care mi-au rămas în urma discuției cu Maria Roman și Dumitra Ghincea. În aceeași școală există două ateliere: unul de lăcătușerie pentru băieți și o țesătorie pentru fete. La sfîrșitul școlii, absolvenții, inclusiv micuții recormeni, vor primi un atestat de calificare în una dintre aceste munci. Nu zic, departe de mine gîndul de a spune că rău se procedează. Dascălii unei școli, oricare ar fi ea, merită respectul cuvenit experienței și menirii profesioniștilor. Micușilor vidreni, ilfoveni și din satele de peste tot nu le dăunează lăcătușeria și nici fetelor țesătoria. Nu le dăunează nici tîmplăria sau — știu eu? — cazangeria. Documentele de partid indică foarte clar o pregătire complexă. Dar de ce atestatul se acordă uniform și generalizat numai în aceste meserii? Le-am întregat pe cele două profesore cîte dintre absolvenții de anul trecut au ales aceste pro-

fesii. Se pare că nici unul. N-ar fi vorba deci decît de înțelepciunea de a renunța la o judecată apriori și a stimula acest neașteptat, izolat și aparent fără perspectivă « nou » petrecut în satul Crețești. Acest fapt e susținut de o altă realitate a comunei. În Vidra există un Institut de cercetări pentru legume și flori. Comuna însăși este un bazin legumicol. În curți, aproape fiecare gospodărie adăpostește solarii, sere. Îndeletnicirea de îngrijire a roșiilor, ardeilor, morcovilor, tradițională în sud, este prin urmare familiară localnicilor de toate vîrstele. Și, totuși, cînd organizația de pionieri a deschis un cerc de legumicultură la institut a fost îmbulzeală. Copiii au căpătat un lot al lor pe care experimentează chiar soiurile premiate la concursurile internaționale. Pionierilor le place tot ce nu e ca la mama. Îndrăgesc institutul, cercul lor de mici cercetători. Și unii dintre ei, revenind după ani, vor ști rosturile lui mai bine decît oricare altul. În această continuitate constă un alt obiectiv important al practicii, ale cărei succese concrete i-au determinat pe elevii legumicultori să iasă cu plăcere și la alte munci, cum s-a întîmplat de pildă cînd a început construirea noului stadion al comunei.

NICOLAE CRISTACHE ■

Doriți să circulați mai repede? Doriți să nu mai așteptați inutil minute în șir pentru a traversa o intersecție semaforizată? Doriți să umblați pe străzile orașului așa ca și cum ați traversa din hol în bucătărie?...

ȘTIȚI că oameni ca și noi — deosebiți poate doar prin uniforma lor albastră — se interesează de toate astea? DORIȚI A CIRCULA CIVILIZAT ȘI REPEDE?

În curînd, pe «ecranele» circulației rutiere contemporane: o nouă premieră românească:

...Spectaculosul cuvintelor de mai sus nu-mi aparține, țin să anunț din capul locului acest lucru, l-am auzit pe coridoarele I.P.A. (Institutul de cercetări și proiectări-automatizări), l-am sesizat mai bine-zis, ascultînd — trăgînd cu urechea, cu alte cuvinte; așteptam sosirea inginerului Marcel Sîrbu, director general al instituției în cauză, prins deocamdată într-o ședință de protocol cu niște străini care se interesau direct de rezultatele cercetărilor români. A venit în

cele din urmă și — foarte amabil — mi-a dat câteva dintre primele informații asupra subiectului ce mă interesa. Iată-le:

«FLUENTĂ», «TERMEN» ȘI «NOTIUNEA DE COLECTIV»

Circulația rutieră modernă implică, prin însăși dezvoltarea ei fantastică, o supraveghere strictă. Necesită, pe de altă parte, un sistem

eficace de control și dirijare — sistem fără de care s-ar sufoca ea însăși. Exemple sînt marile capitale ale lumii, exemple sînt și marile aglomerații de trafic ce se fac mîerșu mai simțite — și nu în bine! — în chiar orașele noastre.

Iată dar starea, faptul, *momentul* de la care cei de la I.P.A., susținuți de către Inspectoratul general al miliției, au pornit la realizarea unui aparat complex, menit a facilita într-o măsură cît mai mare fluenta traficului — pentru

început — pe principalele magistrale urbane, urmînd ca apoi sistemul să fie aplicat în întreaga țară.

Un studiu tehnico-economic, de primă mîna, a fost avizat în decembrie 1973; plecînd de la acest studiu, într-un termen *record* — ceea ce poate însemna o astfel de realizare s-a ajuns ca în luna curentă să fie ordonate primele trei *module* din seria de echipamente destinate acestui scop. «Module» ce vor constitui o rețea integrată, complexă, de supraveghere a traficului rutier.

Pentru a reuși acest lucru, s-a format un colectiv mixt de cercetare, proiectare și execuție — în care lucrează specialiști din: I.P.A., miliție, I.E.A. (Întreprinderea de elemente de automatizare). Pentru a realiza în sumă, să înțeleg măcar în parte toată prezintă formulările de mai sus, beneficiarii au primit sprijinul inginerului Lazăr Ion Sandu, și cercetare echipamente pentru transmiterea prelucrării informației:

— În primul rînd, vă rog să nu mă deranjați.

— Nu vă pozez.

— În al doilea, cred că ar trebui să vă prezint

colectivul!

— Care... colectiv?!

— Colectivul nostru: cercetător științific inginer Marcel Hascal, cercetător științific Lucian Popa, inginerii Ruxandra Stănescu și Mihai Cartianu din sectorul de cercetare și proiectări inginerii Iuliu Kovacs și Ernel, precum și tehnicienii Viorel Secă și Gheorghe Neacșu. Asta-i colectivul. Așa din partea I.P.A.

— Cine ar mai fi?

— Ingerul Toader Danci.

— Dînsul din ce... parte este?!

— Din partea Inspectoratului general al miliției. Este căpitan.

Rețin ideea că avem de-a face cu ceva nou, și chiar așa este: «Unda verde» este un sistem de circulație, însemnînd, în mare, un sistem menit a da liber, adică «verde», întreg de stopuri de pe o axă de circulație s-a aplicat pînă acum în cîteva puncte ale reștii, folosindu-se un aparat electric străin, de acum învechit. Ceea ce înseamnă însă — astăzi — cele trei ordine autoare ale proiectului (conducerea I.P.A. și Consiliul popular al Capitalei) rețea cu mult mai mult: realizarea cu mijloace proprii și la un nivel competitiv pe plan național a unui sistem propriu, ultramodern, să asigure fluenta perfectă a unui trafic aflat în permanentă dezvoltare, cît și să grăbească a pietonului obișnuit.

Colectivul mixt de realizatori își desfășoară activitatea în chiar incinta I.E.A. (Întreprinderea de elemente de automatizare-București). Nu voi intra în detalii, rețin doar faptul că paralel cu finisarea ultimelor aparate de cercetare, colectivul realizează și teste de machete demonstrative pentru Tîmboara toamnă ce va avea loc anul acesta în Cîmpulung Tîrnăveț. Tîmboara ingineră Ruxandra Stănescu țin să menționeze că deși un colectiv proaspăt format (lucrează împreună din februarie) este un *colectiv* în adevăratul înțeles al cuvîntului.

INGINERUL CĂPITAN TOADER DANCI ÎNTRE ACTIVITATEA SA DE CERCETARE ȘI MUNCĂ ÎN MILITIE ȘI ÎN TRAFICUL RUTIER. UN MARE SPECTACOL DE TRAFIC.

Împreună cu Lucian Popa, inginerul din

30

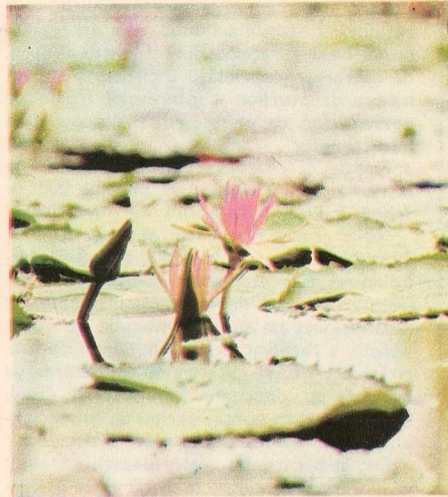
BIHOR: un județ pentru care NOUL a devenit profesiune de credință

Permanența Bihorului e mai întâi Bihorul însuși. Felie de pământ românesc, traversată de cele trei Crișuri, pline de legende și pitoresc, are o tulburătoare istorie. Istorie adunată cu pioșenie și o infinită dăruire de către colectivul de arheologi și istorici ai Muzeului Țării Crișurilor, care de 15 ani scormonesc pământul și cercetează documente, culeg bob cu bob încă și încă o dovadă că pe acest teritoriu de țară numit Bihor marea istorie au ridicat sus, foarte sus, culturi și cetăți vestite, dar și retrageri în tăceri înnegurate de grele restriști. Dacă spațiul nu-mi îngăduie măcar să pomenesc de culturi străvechi de faimă ca Otomani, Biharia, Sălcea, nu pot să-mi îngădui să trec peste Evul Mediu, atunci când Oradea a fost Padova sau poate Florența Transilvaniei, nucleul de seamă al Renașterii acestor locuri. Puțini știm că aici a funcționat o bibliotecă vestită, poate tot așa de vestită cum a fost mult înainte cea alexandrină, că la Oradea, chiar înainte de marele Copernic, la 1460, Ioan Vitez instala un observator astronomic, printre primele din centrul Europei, că aici au lucrat, în veacul al XIV-lea, precursorii sculpturii Renașterii, am îndrăzni a zice predecesorii lui Donatello și ai titanului Michelangelo, care ne-au lăsat o sublimă statuie ecvestră și alte patru sculpturi în bronz și că tot aici, la 1570, începea construcția cetății Oradei după noile legi ale arhitecturii ce înflorea în Renașterea Europei centrale, fiind, se pare, a doua după cea din Torino. Iar când spunem Bihor, spunem și Oradea veacului al XVIII-lea iluminist, centrul umanist care a jucat un rol de seamă în mișcarea de trezire a conștiinței naționale, de afirmare și unire a românilor. Mai târziu, din epocă strălucesc figurile lui Iosif Vulcan și a lui Gheorghe Șincai, — ne amintim de liceul său din Beiuș — strălucite «Familia», simbolicul nume al revistei devenite ea însăși un simbol pentru noi. A făcut

perpetuu o dreaptă legătură între cultura românească din Transilvania și cea din provinciile de dincoace de Carpați, o firească interferență între cultura maghiară și română, militând pentru adunarea românilor în familia unui stat unic. Și, apropiindu-ne tot mai mult de istoria modernă, știm bine că «Familia» este prima revistă care ne-a vorbit în limba română despre Marx prin pana ilustră a lui Iosif Vulcan, același care îl lansa pe Mihai Eminescu, întrezărindu-i geniul. Sigur, în istoria modernă fiind, momentul 1904 se impune memoriei noastre ca punct culminant al repetatelor greve ale secerișului prin răscoala țărănilor români și maghiari de la Aleșd. Apoi 1 decembrie 1918 când, în sfârșit, aspirația de veacuri a poporului se împlinește, actul dreptei uniri a României cu Transilvania se pecetluiește. Și apoi un mare număr de momente dramatice și de victorii ale luptei oamenilor muncii din Bihor sub conducerea Partidului Comunist Român.

Pași peste istorie făcând, îngăduiți-mi să revenim la zilele noastre, la istoria pe care o facem cu toții și să descoperim Bihorul, unul din cele 39 de județe ale României, în plină și meritată Renaștere socialistă.

Lapidar spus, Bihorul produce de la nasturi la mașini-unelte. Deține 54 de unități ale industriei republicane și 5 de industrie locală. Lignit, țiței, nisipuri bituminoase, bauxită, argile refractare, marmură, bioxid de carbon, izvoare termale — bogatele sale resurse naturale au canalizat politica de investiții, de dezvoltare a unor noi ra-

Dacă Felix ar fi capătul lumii, tot merită să mergi acolo, în luna mai, să vezi lotusul în floare.

muri și industrii, de noi localități urbane. Volumul investițiilor în întreaga perioadă a anilor 1951-1960, alocat numai în industria municipiului Oradea, echivalează cu volumul anului 1973. Iar media anuală pe primii trei ani ai actualului cincinal este de peste 740 milioane lei.

am lansat o și întrecerea

Tovarășe prim-secretar PETR VICI, am venit să descopăr Bihorul în 1974. Unde se plasează el în ecornească?

Cred că pe un loc bun. Apor la producția globală industrială puțin. Pe lângă ramurile de trăsint minerit, metalurgia, industrialelor de construcții, industrii alimentare — în ultimul deceniu cut o puternică dezvoltare noi metalurgia neferoasă, în spețchimia și prelucrarea țițeiului, țile de mașini.

Dezvoltarea economică a creșterii bilități pentru participarea la scernațional de mărfuri, volumul fiind în 1974 de 3,6 ori mai ma1970.

Ce înseamnă actualul cincinal pe Bihor?

Investițiile alocate pentru anșii găsesc materializarea în connoi obiective industriale, agricolculturale, și în dezvoltarea și mcelor existente. Harta economicăceastă zonă s-a îmbogățit cu lrea de materiale de construcțCombinatul pentru lianți și a Aleșd, Fabrica de mobilă Beiușective; se află în curs de execuțria de bumbac Salonta, întreprințru prelucrarea marmorei și piestruccții Vașcău, lacul de acumu cu un volum de 28 milioane met cu valorificare complexă, Fabricțuri combinate Palota, Compleșări Ciurmeșiu, iar în 1975 va înstrucția hidrocentralei Drăgan-Fconsemna și o serie de dezvoltstrucții de secții noi la unitățileLa «Înfrățirea»-Oradea, întreprisstructoare de mașini, de exempblat capacitatea de producție, lrea de accesorii metalice pentrua căpătat un profil nou, ea furnizamente piese și ansamble de btoate tipurile de vehicule autferoviare care se produc în țarațiar a început să exporte. De fcare unitate industrială din judloc și au în continuare evoluțilpase.

O cotă importantă din investițtinată agriculturii, canalizată maexploatarea intensivă a pământulcrări de îmbunătățiri funciare, splete agrozootehnice de tip incDar anul 1974? Care socoții a f

Combinatul de lianți și azbociment — creația cincinalului anterior — este numai una din cauzele-prime care au mutat Aleșdul în condiția urbanului.

Întrecere îstigăm noi

În județ?
producției globale industriale
niliarde lei față de prevederile
incinalului, ceea ce înseamnă
130 de zile, înseamnă ca sar-
patru ani ai cincinalului să
mai înainte cu peste patru

prezintă pînă acum culturile,
ndeplinește programul de mă-
itetului județean de partid în
riculturii, avem premise sigure
iem și în acest an pe unul din
ri pe țară. N-aș vrea să trec
ez că noi vom reuși, pentru
n acest an, să acoperim inte-
al de cartofi pentru aprovizio-
ației județului din producție
același timp, să dăm la fondul
export importante cantități.
a, vom realiza și depăși planul

egume.
h iar sperăm, ca o realizare de
lui 1974 să fie cîștigarea intre-
onsiliile populare județene, ca
emării lansate de către noi
liilor populare județene și Mu-
curești. Am lansat o între-
firește, vrem s-o cîștigăm noi.
alizarea socială cea mai semni-
deț?

vorbi numai despre o singură
lală mai semnificativă, avînd
litudinea de factori care con-
nerea unor rezultate pe plan

unătățirea condițiilor de lo-
lației, în special din mediul ur-
ie ce a crescut considerabil
i, ca o consecință a concen-
e muncă, se vor realiza în 1974
artamente — din fond de stat
personală — cu sprijinul sta-
te și execuție. Se vor construi
creșe, 440 în grădinițe.

oblemele sociale mai impor-
cereau rezolvate o constituia
nstituie încă, nu putem spune
at-o integral — ocuparea forței
ninine disponibile în unele lo-
deț. Ca să dau un singur și re-
u, numai în orașul Dr. Petru
Zeica în 1974 — prin darea în
unor spații disponibile — s-au
de muncă pentru cîteva sute

ce la ora actuală în satul biho-

(Continuare în pag. 14)

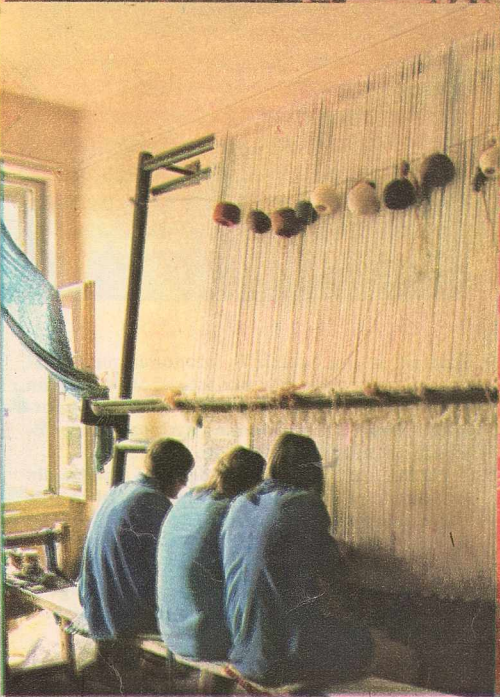
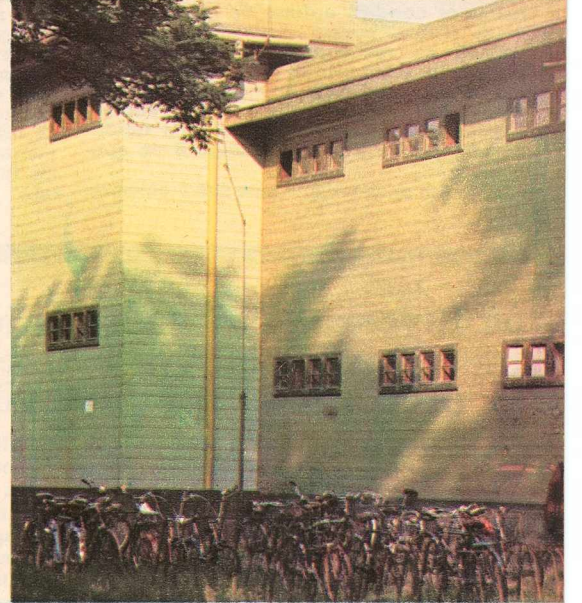

Oradea. Imagine prea
familiară nouă astăzi
ilustrînd permanența
și dezvoltarea orașe-
lor. Istorie veche la
care adăugăm timpuri
noi.

Peste Crișul Repede,
încă un pod. Un plus
de farmec orașului,
încă o zestre edilitară
orădenilor.

Fotografii de
R. CONSTANTINESCU

Un obicei atît de biho-
rean: mersul cu bici-
cleta.

Nu numai lucrutul pămîntului se învață
la Săcuieni. Ci și străvechea artă a țesutului
covoarelor.

«Refractara», bătrîna întreprindere din Aleșd, a căpătat o puternică infuzie de tinerețe.
A fost aproape în întregime reconstruită și reutilată.

marghita, ieri o comună, azi un oraș cu taxiuri

Aleșd sau Marghita? Cum în ambele nu putem
merge, trebuia să alegem unul. Unul singur din-
tre orașele pînă mai ieri sate. Și trebuia. Scriind
despre dezvoltare, ar fi o omisiune de esență
să nu consemnăm această realizare a revoluției
nostre contemporane. Dacă am lua martoră tot
bătrîna istorie, am vedea că oricînd și oriunde
de-a lungul ei un oraș s-a făurit greu, de-a lun-
gul a multe zeci și uneori chiar a sute de ani.
Și cînd spunem noile orașe Aleșd sau Marghita,
fostele comune rurale, intrăm în starea intimă
a unui fenomen social de grandoare al societății
noastre. Căci ele nu intră doar prin decret în
condiția urbană. Și nu peste mult timp alte opt
localități rurale bihorene vor deveni orașe.

Marghita, prin decret devenită oraș în 1968,
este azi un centru industrial textil, un loc din
care confecții «Made in Romania» pleacă spre
piețele din Est și din Vest, pleacă spre parteneri
externi care au deținut și dețin supremația
modei. Muncitoarele, fiicele tîrînilor din jur,
lucrează cu fibre de relon și rolan, aceste desco-

periri ale chimiei moderne, se așază la lucru
pe scaune ergonomice, înainte de angajare au
susținut teste profesionale și teste psihologice
de adaptare în producție, își studiază mișcările
conform unor norme tehnice și zilnic își fac
manichiura.

Întru pe strada mare a orașului și mă întîm-
pînă blocurile de locuințe, viabilul indicator al
urbanității, ca apoi, cîteva pași mai încolo, pe
stînga, să văd taxiuri. «De ce nu? — Îmi spune
primarul Vasile Pădureanu — avem 14 000 de
locuitori stabili, fără navetiști.

Cu o oarecare deformare sociologică,
bat la ideea că da, este un alt indicator de urba-
nitate. Nivelul de confort, nevoile locuitorului
din Marghita, orășean și el, de ce-ar fi altele
decît la Cluj, la Oradea sau în oricare alt mare
oraș? Primarul mă invită într-o încăpere de la
primărie și-mi arată perspectiva, macheta Mar-
ghitei, așa cum va fi în 1980. Și începe: «Noi
sîntem aici. Blocurile alb-cu-albastru sînt cele
care există. Încă insuficiente față de cerințe. Așa

va arăta centrul civic... și imaginația se conec-
tează la cuvintele primarului. Cinematograf pa-
noramic, bloc turn, blocuri cu patru niveluri în
dispuneri elegante pe artere largi, printre spa-
ții verzi, apoi zona vilelor, zona-rezidențială mai
îndepărtată pentru cei care vor voi să rămîină
mai departe de centru, în locuințe proprii, ștrand
termal acoperit, ștrand termal descoperit, zona
de sănătate, zona școlilor cu liceul industrial,
creșe, grădinițe, cămine de copii, baze sportive,
parc... O desfășurare a tot ceea ce înseamnă
azi oraș modern. Doar în 6 ani. Cîte orașe au o
asemenea spectaculoasă creștere?! Și ca multe
alte viitoare centre urbane, localitatea care odi-
nioară a fost tîrg de țară, răscruce de popasuri
între Satu Mare—Oradea—Șimleu—Zalău, va avea
o mulțime de sateliți ce vor gravita în juru-i.
Căci mișcarea spațială a populației crește și ea
odată cu ridicările din graficul de urbanizare.
Înțelegeți așadar că industria Marghitei nu este
staționară, ea fiind cauza—primă a dezvoltării.

(Urmare din pag. 13)

Au fost stabilite 8 localități rurale ce urmează ca în următorii 10-15 ani să devină centre economico-sociale cu caracter urban, care împreună cu orașele existente vor asigura o deservire superioară a populației rurale din zonă. În ceea ce privește repartizarea noilor forte de producție în cincinalul 1976-80 vom asigura în continuare dezvoltarea unităților economice existente în municipiul Oradea, urmind ca noile obiective să fie amplasate în orașele mai mici — Beiuș, Marghita, Salonta, Dr. Petru Groza și în aceste viitoare centre urbane. Această orientare va reduce navetismul în limite normale de până la 20-25 kilometri, va îmbunătăți totodată ocuparea forței de muncă pe cuprinsul județului și bineînțeles va influența considerabil viața spirituală a localităților.

Și acum, într-un prezent imediat, sintem în mod special preocupați de aplicarea în viață a indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Conferința pe țară a cadrelor de conducere din agricultură pentru stabilirea în localitate a tuturor intelectualilor care își desfășoară activitatea în mediul rural, prin crearea unor condiții optime de muncă și de viață. Numai pentru specialiștii din agricultură se vor construi 53 locuințe — în afara celor existente — crește numărul dispensarelor medicale nou construite care dispun de locuințe pentru cadrele medicale — la care se adaugă locuințele din fondul de stat pentru celelalte categorii de specialiști.

Tovarășe prim-secretar, care sînt problemele

oamenilor din județ și cum sînt ele rezolvate?

Modul de ocupare a forței de muncă de pînă acum a dus la apariția unor implicații sociale. De pildă, în orașul Marghita s-a concentrat forța de muncă feminină, iar la Aleșd reversul situației. Pentru a asigura un echilibru, stabilitatea cadrelor în aceste localități, ne-am propus ca noile obiective economice să fie astfel amplasate încît să asigure în mod proporțional locuri de muncă atît pentru bărbați, cît și pentru femei.

Vorbind despre problemele oamenilor din județ, trebuie să avem în vedere tineretul, pentru care este necesar să asigurăm condiții corespunzătoare de muncă, de viață și de studiu. S-au construit cămine pentru nefamiliști în principalele localități cu obiective noi industriale, realizindu-se în primii trei ani ai cincinalului peste 10 300 metri pătrați suprafață-cămine.

Am luat și vom lua în continuare măsuri ca aparatul nostru de stat, toți lucrătorii din instituțiile a căror activitate este strînsă legătură cu publicul să soluționeze operativ și efectiv problemele la fața locului, să respecte și să aplice perseverent prevederile legale.

Rezolvarea problemelor oamenilor este grija noastră permanentă și scopul final al întregii noastre activități. Pentru că ei, oamenii, cetățenii acestor meleaguri — sînt cei care muncesc și cei care înfăptuiesc realizările de prestigiu ale județului nostru, realizările mari cu care sînt hotărîți să întâmpine cele două însemnate evenimente de pe agenda politică a țării în acest an, istoricul an XXX și Congresul partidului.

Vestita întreprindere de încălțăminte «Solidaritatea» trimite piețele externe 17 din producția sa, într-o gamă de sortimente competitive, cu un bun curs de r Fabrică anual 8 milioane de perechi de încălțăminte, astfel că ar putea să ofere bucureșten cite patru perechi pe an.

pe inventatorul constantin ștefănoiu, medaliat cu aur la bruxelles, îl preocupă cincinalul viitor

În Oradea fiind, trec peste unul din podurile peste Crișul Repede și intru în zona de Vest, în citadela industrială nouă a orașului, creație a ultimelor două cincinale, zona aceea în care se află, de fapt, titanii industriei moderne bihorene și nu numai bihorene, ci republicane — și în care sînt patru directori de vîrsta tinereții mature, în jur de 40 de ani și toți patru din Beiuș — și mă opresc la Uzina de aluminiă. De ce la aluminiă? Nu fac o nedreptate celorlalte? Poate, dar la aluminiă fiindcă, la anul, în 1975, uzina își sărbătorește jubileul. Zece ani de cînd a intrat în funcțiune o nouă ramură a industriei românești. La aluminiă fiindcă, așa cum spune inginerul Constantin Ștefănoiu, «fără aluminiă nu există aluminiu, fără aluminiu nu există o industrie modernă. Sau există import». Și de ce import, cînd avem la noi acasă materie primă, avem bauxită în masivul Platra Craiului din Bihor?! Și ce înseamnă zece ani în istoria unei industrii noi, în viața unei uzine, de la început gîndită și concepută modern? Cu toate acestea, uzina a fost, practic, reproiectată. Fără să fie oprită o zi producția. Din mers, îmi spune secretarul comitetului de partid, Ceardos Crăciun. Modificări, îmbunătățiri, perfecționări în secții, în instalații, în tehnologii pentru a obține aluminiă mai multă și de mai bună calitate. Fără a fi în pas cu noutatea tehnică nu se mai poate. «În ultimii trei ani toate instalațiile de recepție — a materiei prime — au fost mecanizate». Să vă spun pe flux, îmi propune directorul, inginerul metalurg Ștefănoiu. Adică pe fluxul tehnologic, și mi se explică una, două, trei, foarte multe inovații, dovada capacității inginerilor din uzină, dovadă că «specialiștii noștri nu stau

cu minile în buzunare», nu sînt simpli supraveghețori de producție, ci inteligență creatoare, concepție și acțiune. Cînd ajungem (pe flux, firește) la secția de descompunere, facem de fapt cunoștință și cu adevăratul inginer Ștefănoiu. Facem cunoștință cu invenția sa, medaliată cu aur la Salonul internațional de invenții de la Bruxelles din 1970. Pentru al treilea an de la aplicare avantajele economice s-au calculat a fi de 3 milioane de lei, ca să nu mai vorbim că a intrat de la sine în concepția celui de al doilea producător de aluminiă din țară, a întreprinderii de la Tulcea. Îl privesc pe acest beiușan cu tîmple premature cărunte, care în august va împlini 40 de ani, care la 33 de ani era numit directorul unei mari uzine de interes republican într-o industrie fără tradiție în România și care la 35 de ani era inventator și punea la cale reproiectarea acestui colos industrial și mă gîndesc: «da, avem inteligență tehnică, putem să îndrăznim!» Și ca să nu rămîn în extazul gîndului, întreb rapid:

— Ce vă acaparează acum, tovarășe director?

— Două probleme de bază. Una — cum să-i ajutăm pe colegii de la Tulcea să intre în flux normal de producție, să capete experiență. Îi ajutăm cu piese de schimb și cu muncă de înaltă calificare, de la muncitor la inginer. Zece la sută din efortul uzinei îl facem astăzi pentru Tulcea. A doua problemă foarte mare este cum să facem cincinalul '76-'80 în patru ani și jumătate.

— Cum, vă gîndiți la cincinalul următor?

— Da, pentru că pe acesta nu-l facem decît în patru ani și 10 luni. Trebuie să ne răscumpărăm

— Ce reprezentați, vorbesc de uzina dumne-

În primii trei ani ai actualului cincinal veniturile realizate de populație s-au mărit cu 26,7 la sută mai mult față de perioada 1968-70. Vînzările de mărfuri cu amănuntul prin comerțul socialist au reprezentat în 1973, 29 la sută din totalul pe țară.

Durata medie de viață a bihorenilor era în 1938 de 42 ani, iar în 1973 de 69 ani. La un medic revin 737 locuitori.

În 1975 toți copiii de 5 ani ai județului vor fi cuprinși în învățămîntul preșcolar. În orașul Oradea, întreaga populație preșcolară va merge, începînd din această toamnă, în cămine și grădinițe.

voastră, la ora actuală în economia națională?

— Oradea asigură la ora actuală 50 la sută din necesarul Slatinei și necesarul integral al celorlalte ramuri ale economiei naționale care folosesc aluminiă calcinată sau hidratată.

Mă reintorc cu gîndul la destinul omului din fața mea care îmi vorbește despre o mulțime de chestiuni ingineresti și economice, face raportări la industrii similare din lume și mi se fixează ideea că s-a născut în august. În August 1944 avea 10 ani. Un copil. Generația nouă ajunge la maturitate. Și odată cu ea și prin ea, industria românească?

destinul apei termale

Obsedată de permanența noului, întotdeauna, la Direcția generală agricolă «Ce-i nou în agricultura Bihorului?» fiecare cînd pune o întrebare se așteaptă pînsuri previzibile sau imprevizibile, că replica șefului serviciului investiții Răzășeanu, m-a surprins total. «Pentru mai nou este apa termală». «Cum?» primul județ unde s-au omologat rezerve mari de ape termale. S-au identificat căror temperatură depășește chiar 90°C. Dacă pînă acum au avut utilizări exclusiv medicale, de-acum încolo ne gîndim s-o folosim scopuri energetice. Nu vă alarmați, în continuare și noi stațiuni de tratare zăcămintului cunoscut, dar ne dezlipim această folosire tradițională. Avem o esență locală, subliniem locală, fiindcă nu ne nimeni, nici un institut central de Specialiștii noștri au experimentat de încălzirea cu apă termală a 12 apartamente Sanatoriului T.B.C., a unei sere de flori de dea și de doi ani încălzirea serelor de la C.A.P.-Săcuieni». Și mai aflu că «există de a transforma județul Bihor într-un jaluș». Și nu așa cum ne-ar putea duce, noi, cei din afară și vizitatori la stațiunea 1 Mai și Tîncu, unde găsim așa de greu apa termală va încălzi complexe zootehnice C.A.P.-uri (este proiectat ca la Săcuieu ceașă construcția unui complex de tratament pentru 15 000 capete porcine încălzit cu apă termală în treapta a doua: a încălzit sera, și apoi să treacă mai de treapta a treia, la grajdul comunal), și extinderea serelor de tip industrial pe hectare, iar emanațiile de gaze, care o însoțesc, vor fi captate și destinate zească locuințele orașelor bihorene. Un lucru care merită să cheltuiști idei și bani.

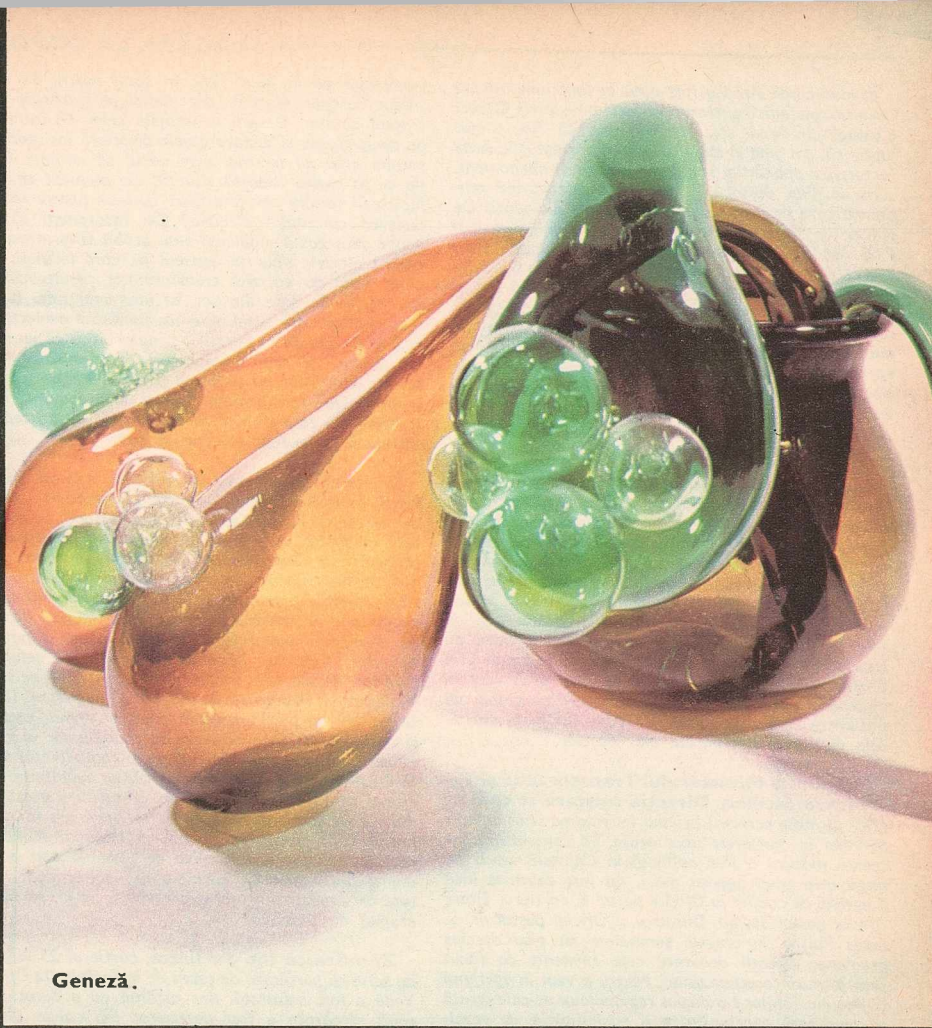
Și tot așa de nou în agricultura Bihorului este solului. Nu e cazul să exclamăm cum!?, fiindcă este o treabă de viitor agricultura românească, este parte a planului național al dezvoltării ei științifice merită să înceapă fiindcă de 4-5 ani se pe primele trei locuri pe țară în agricultura scurt, ce înseamnă această bonitare o problemă de sol unei mașini electrice rugat-o frumos s-o rezolve. Să le răspundă este cultura care dă cea mai mare producție este cea mai rentabilă în tipurile de sol. Desigur, bănuieți că înainte, niște specialiști studiat cu creierile proprii tipurile de sol și mentele fertilizante și multe alte date tehnice. Fără cunoscute nu poți să afli soluțiile, nici chiar printr-un calculator electronic. Cert este că județul Bihor va introduce din această toamnă, cînd începe, de la fertilizării agricole, cultivarea culturilor ficate în baza rezultatelor bonității. «În un calcul științific al posibilităților de producție ale pămîntului putem scoate mai mult, îmi spune, poate cu deformarea sa producătorul economista Răzășeanu.

CICI IORDA

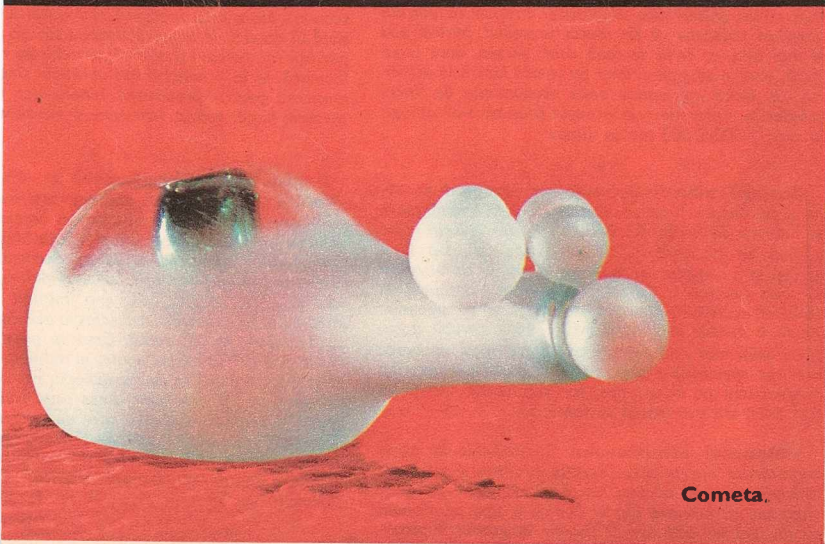

Serele din Săcuieni, experimentul cu reușită sută la sută a apei termale.

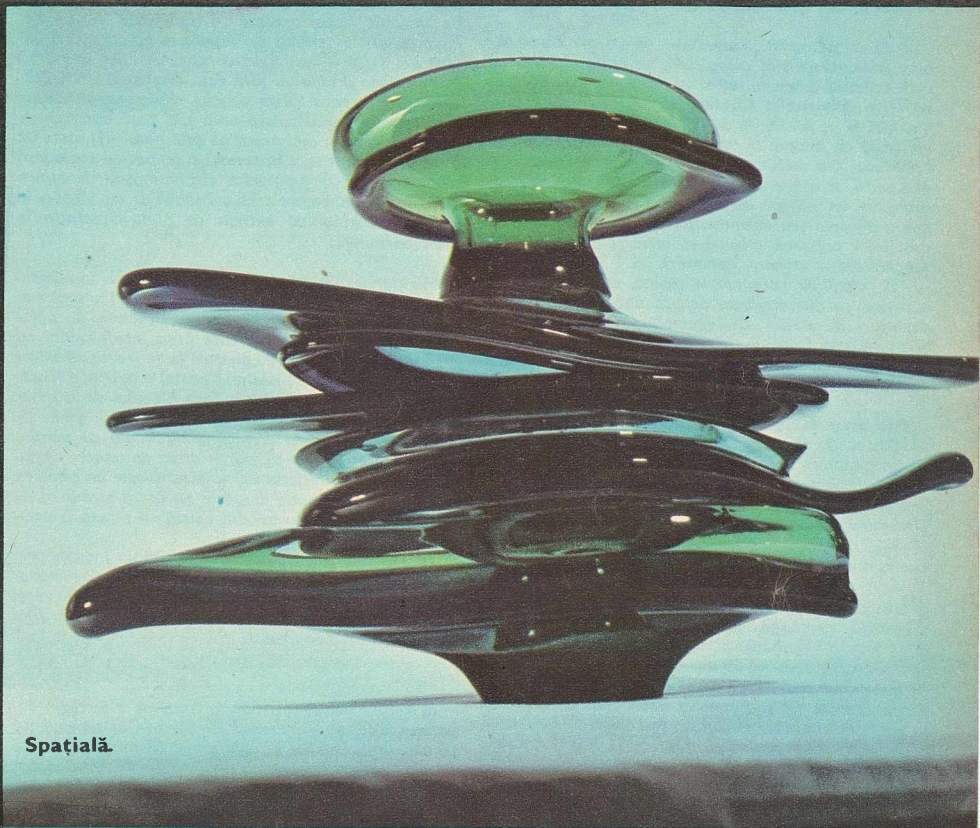
germinatie.

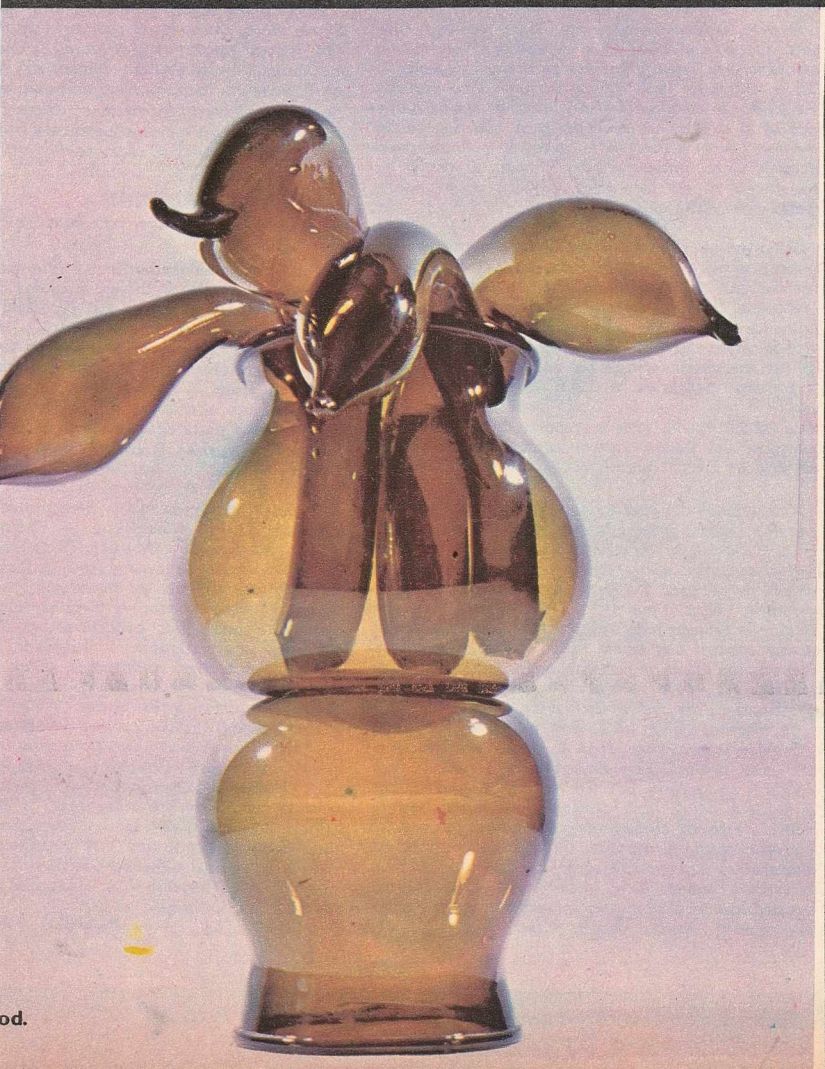
Geneză.

Cometa.

Spațială.

od.

dreptul la imaginație

Singur în fața focului în acea lumină ireală a incandescenței, singur în fața materiei albe care își aduce aminte că timpul ei de repaus a trecut, singur, deci, sticlarul pîndește clipa aceea a miracolelor cînd formele pot să se nască. În nici o artă durată nu e atît de tiranică, schimbările mai repezi și metamorfozele materiei mai încîntătoare. Poate de aceea meșterii sticlarilor n-au părăsit arta aceasta milenară nici chiar atunci cînd mașinile s-au dovedit tot atît de iscusite ca și mîna omului. Pentru că există acea supremă clipă cînd se întîlnesc suflul sticlei cu suflul sticlarului.

Revoluțiile în imperiile sticlei au fost rare și căutările îndelungi. De la obsidianul negru al vulcanilor, născut din înghețarea lavei, trec sute de milenii pînă cînd în Babilon, Fenicia sau Egipt omul să producă palida sticlă pentru uleiuri prețioase și parfumuri delicate. Și alte milenii trec pînă să se descopere suflatul sticlei (sec. I î.e.n.), de fapt arta de a modela materia incandescentă, căreia Bizanțul și Veneția îi vor da strălucire. Regele sticlei — cristalul — e inventat foarte tîrziu (sec. XVII). Cîteva evenimente doar, în atîtea mii de ani!

Deci nu se putea să nu vină și revolta sticlarilor, ieșirea din acea monotonie a obiectelor serializate pe care tehnologiile o impuseseră de atîta timp.

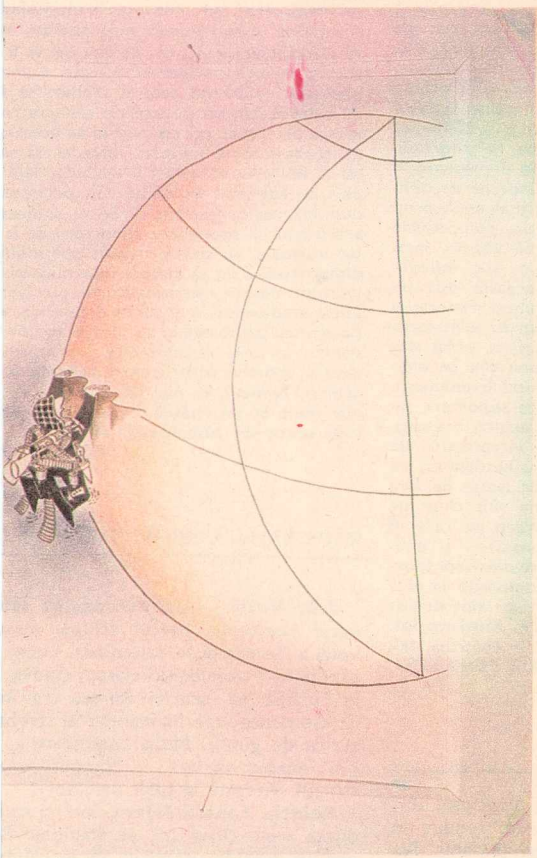
Noile generații, reneștrînd canoane, au proclamat dreptul sticlei de a se întrupa în nesfîrșite volume. Și din aceste generații face parte și Dan Băncilă. Frumoasă prin însăși natura ei, însușind fascinațiile transparenței, artistul știe că drumurile sticlei care duc spre înnoire trebuie să treacă în primul rînd prin lumea formelor. Aici a avut loc, deci, acel pronunțat, cînd de la sine putere artiștii ca Băncilă au proclamat primatul imaginației de a crea forme și dreptul acestora de a-și ocupa un loc în spațiu ca obiecte decorative independente. Renunțînd la geometriile tradiționale, la acea puritate formală, rece și practică, Băncilă trebuia să caute alte surse de inspirație și el le-a găsit mai cu seamă în procesele vegetale. Obiectele create de el aduc mereu aminte de miracolele germinăției, de genezele tăcute ale florei, de expansiunea în spațiu a plantelor. Apoi, crezînd cu tărie în noblețea sticlei, el a renunțat treptat la asocierile acesteia cu metalul, cum încercase într-o vreme, lăsînd ca materia să vorbească doar prin valorile ei proprii și prin noile ei organizări în volume. Lumina în dialog cu transparențele materiei și cromatică discretă, totdeauna de o mare sobrietate, vin să îmbogățească acea comunicare a frumosului pe care și-o propun totdeauna obiectele lui Băncilă.

CORNEL BOZBICI ■

ARBU

MISTERELE ROMANULUI POLITIST CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI*

de MARIA ROVAN

— Nu-mi plac mincinoșii. Îi găsesc lași, dubioși, spectici» (pag. 30);

— ... să fi avut secretul Florii la o întindere de mină (...)?» (pag. 35);

— ... Tu pomeții ușor învinețiți, Aglaia îl urmă în salon» (pag. 39);

— De acord. De cum tanti părăsește terenul, bat pelul* pe toba cea mare». (pag. 41);

— Sînt „înger radios“. Dar tu? Te văd în negru. Ochie montantă și cam prea colantă, nu găsești?» (pag. 110);

— ... Clamoare veșnic vie, eficace». (pag. 118);

— Ai mîini umede, Tony. Cînd te exciți, degetele se încordează mai mult decît normal». (pag. 128);

— ... ar fi putut ca și ea să fie urmărită și în acest caz să-ți că filatura** pînă la el». (pag. 154);

— ... cenă kafkaiană». (pag. 156);

— ... se accentuase insidios un rictus dezagreabil». (pag. 197);

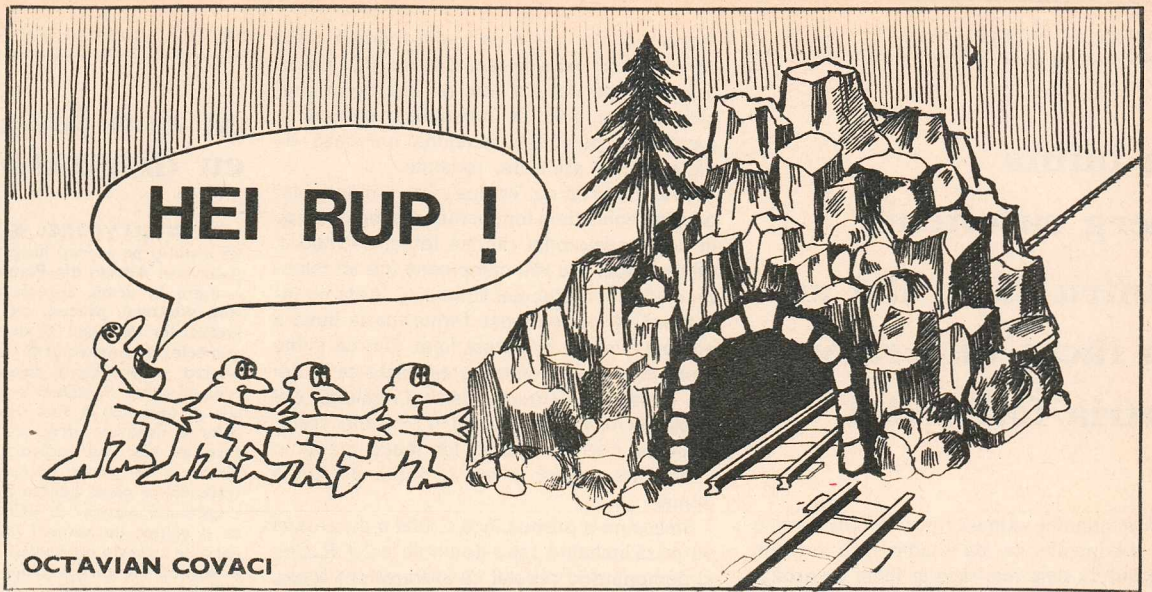
— ... tragi-comicul situației releșea într-un relief hidios, bubele unei broaște rîtoase». (pag. 225);

— ... li repeta că-l excedează» (pag. 55); «Eliberată de îngoasa ce-i strîngea beregata» (pag. 57); «Ducea relictibil către inexplicabilul ei sfîrșit» (pag. 69); Conciliabilul din bucătărie» (pag. 79); «L-ar fi ertat consimțămîntul» (pag. 104); «Flora fusese ertată» (pag. 136); «O angoasă de nesuportat» (pag. 155); «Părea mai înaltă, mai elansată» (pag. 170); «O examină cu o primejdioasă acuitate» (pag. 201) etc., etc., etc.

EDITURA: Eminescu
LECTOR: Ioana Miereanu
TIRAJ: Bineînțeles, de masă.

— ... toarea confundă răpăiala cu rapelul (readucerea ei piese sau a unui sistem tehnic în poziția inițială) — toarea confundă filajul polițienesc cu filatura (de mbac, probabil!)

Culese de: GIUSEPPE NAVARRA ■

OCTAVIAN COVACI

DE-ALE MELE

Cunosc un diavol care, pentru diverse abateri, a fost mutat disciplinar în paradis.

Bunătatea prostului este la fel de periculoasă ca și răutatea lui.

GIUSEPPE NAVARRA ■

LEGENDE FĂRĂ DESEN

— Știi ce-am visat astă noapte? Visasem că mi-ai cumpărat o blană splendidă de astrahan.

— Foarte bine, la noapte te rog să visezi și de unde să iau banii ca să ți-o cumpăr.

— Tăticule, ce e un șef?

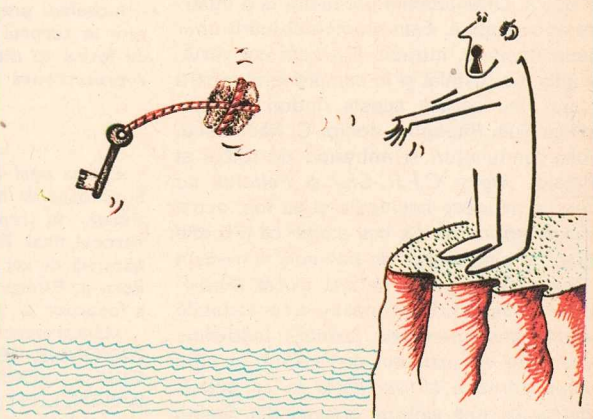
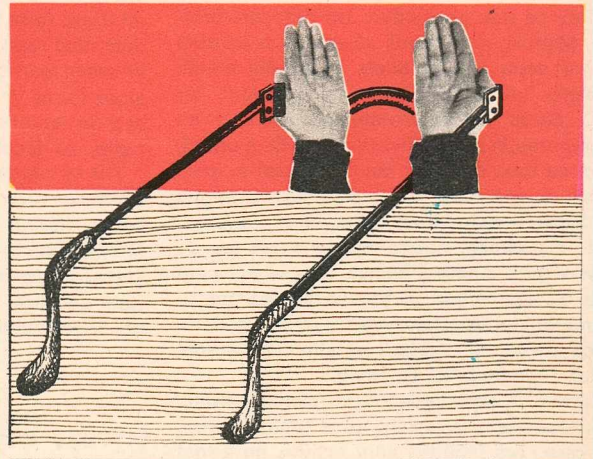
— Un șef e o persoană care vine tîrziu la serviciu cînd tu vii devreme și vine devreme cînd tu vii tîrziu.

CONSTANTIN GAVRILĂ

GAVCO

SORIN POSTOLACHE

CÎNTECUL TOAMNEI

Muzica de Alain Barrière
Versurile românești
de Ovidiu Dumitru

I. A căzut, iată, primul strop,
E tăcut și e mizantrop,
E frumos, dar e interlop...
S-a desprins dintr-un nor ciudat
Și de vînt a fost deturnat,
Și transpus în anonim!
Stau pierdut și privesc tăcut,
Și-ntr-un timp ploaia a-nceput...
Ce tablou de neconceput!

II. Vertical, toamna, pe furieș,
A mai scris încă un afiș:
«Și un vis e-un acoperiș!»
Braț la braț și-n același pas,
Ne purtăm cerul de atlas
Spre ninsori încă fără glas...
Va veni un autobuz,
Plin cu noi, pînă la refuz,
Cu noi doi și-un șofer ursuz!

III. Frunze cad, ca-ntr-un cîntec trist.
Deși sînt foarte optimist,
Par puțin cam iluzionist!
Toamna iar ne-a ademenit,
Surzînd, ea ne-a dăruit
Un bilet într-un circuit!
Braț la braț și-n același pas,
Ne-ndreptăm acele de ceas,
Spre ninsori încă fără glas!

UN TEXT FILANTROP

DESPRE UN STROP MIZANTROP
(STUDIU APROFUNDAT)

Chestiunile de pionierat sînt uneori riscante. Iată ce i se poate întîmpla unui strop (de ploaie) care face imprudența să cadă primul. Și în prima strofă.

Strofa întâi (rezumat). Pînă la dispariția lui în anonim adică în versul șase strofa-ntii, stropul nostru reușește să adune ceva calități: este tăcut, probabil nu poate plesca la cădere. N-a făcut zgomot și a intrat în anonim. Nu trebuie însă neglijat faptul că și vîntul a intervenit fundamental în viața stropului deturnîndu-l de la o soartă, poate, mai bună. Mai era bietul nostru strop, mizantrop. Cred eu că aici e tot secretul regretabilei și irecuperabilei pierderi a tăcutului strop: tendința lui de a se izola și deci de a intra în inevitabilul anonim care-l pîndește, după cum am mai spus, în versul numărul șase. Și totuși, stropul nostru nu era atît de pur pe cît ar părea, originea sa aflîndu-se într-un «nor ciudat». Iar dacă vă mai informăm că deși frumos, stropul era interlop, simpatia noastră pentru calitățile estetice ale sus-numitului se dizolvă brusc devenind apă de ploaie. Ceea ce era de demonstrat. Fiindcă iată, autorul intervine meditativ anunțîndu-ne că în timpul în care noi ne ocupăm de evoluția micului strop, cineva a profitat de ocazie și a dezlîntuit ploaia. «Ce tablou de neconceput!» exclamă tatăl spiritual și totodată ucigașul stropului, autorul. Ploaia probabil, de jos în sus. Dar nu-i nimic, dacă întoarcem tabloul și neglijăm norul ciudat, poate ploaia și de sus în jos. Adică, așa după cum am apucat noi de la străbunicii noștri care nu bănuiau că vom putea ajunge vreodată textieri.

Strofa a doua (idem). Ea, toamna. Ea, în loc să-și vadă de treburile cotidiene și să-și exercite atribuțiile ce-i reveneau de la mama natură, se face agent publicitar scriind pe furieș (știa că nu-i bine ce face) încă un afiș. Încă un afiș, deci toamna are și antecedente. Și cum îl scrie, vertical ca ploaia din strofa-ntii. Din fericire, afișul anunța un lucru important pentru locuitori:

ȘI UN VIS E-UN ACOPERIȘ

De la afiș încolo nu se știe sigur, dar se întîmplă ceva cu subiectul strofei a doua, toamna. Ea devine plurală, se plimbă într-o perfectă concordanță a pașilor, la braț cu cineva sau cu ceva cam ciudat. (Ușor incomprehensibilă partea aceasta mediană a strofei a doua. Se înțelege pînă la urmă că un cer confecționat dintr-un material de uz casnic se îndreaptă spre un țel bine definit: ninsorile fără glas. Ninsorile sînt de tot nevorbitoare, sau n-au glas pentru a cînta «Cîntecul toamnei»? Totuși, se găsește cineva să-l cînte. Într-un autobuz în care se află «el» și «ea» veniți, probabil, din alt cîntec. Ei doi (el, ea, sau și el și ea) au niște dimensiuni care umplu vehiculul pînă la refuz. Lupta împotriva obezității este mesajul direct al acestor versuri. În autobuz, autorul face loc și pentru un șofer care, fiindcă lucra, bănuim, «ramforsare», era ursuz.

Strofa a treia (scurt rezumat). El și ea pleacă într-un circuit.
Epilog. Pînă la urmă ea își pierde glasul.

cu inima merg cu oltenii, pentru că în doi ani au făcut din craiova patria fotbalului

Dramatismul ultimelor partide din campionat, peripețiile de pe stadioanele noastre, aducând cu cele mai reușite filme de groază, cu scene în care arbitrii sint călcați în picioare pentru a se răzgîndi și jucătorii își dau pumni între ei pentru a se mai încălzi între două goluri, ne pun pe gînduri. Un oarecare arbitru, Manole, este trimis să arbitreze disputa dintre două echipe aflate în situații limită: *Dinamo* vrînd să cîștige campionatul, iar *S.C. Bacău* să supraviețuiască, cum o da Dumnezeu, în prima Divizie a țării. Ce a urmat, știm cu toții: scandal, răniri, anchetă și, probabil, suspendări. La toate astea adăugați un lucru și mai ciudat, cel mai bun arbitru al țării, N. Rainea, fluiera duminică un joc de Divizia B!!! Același Rainea care la ora cînd apar aceste rînduri își face încălzirea pentru Campionatul Mondial din R.F. Germania, unde a fost invitat să conducă nu știu cîte partide! Mare e grădinița ta, Doamne!

Nici la Reșița, unde liderul clasamentului, *Universitatea Craiova*, își juca ultimul punct pe care-l are înaintea altor echipe, nu a fost mai dulce. Dramatismul partidelor ia o înfățișare apocaliptică. Este momentul luării unor măsuri decisive, întrucît, așa cum am văzut, corupția s-a instalat și în campionatul nostru (la ora cînd scriem aceste rînduri nu știm decît că Puiu Rapaport, doctor C. Rădulescu, Urich, conducători și antrenori de fotbal ai echipelor *Argeș*, *C.F.R.-Cluj* și *Petrolul*, au recurs la mijloace necinstite și au fost scoși din viața sportivă). Aș mai aminti că nici alte echipe nu sint scutite de bănuiele. Am văzut la București un meci perfect trucat (*Rapid-Sportul Studențesc*), terminat cu o convenabilă egalitate pentru ambele *teamuri*. Îndoielnic mi se pare și rezultatul de la Cluj, în care *Dinamo* zdrobea *Universitatea* la ea acasă. Altfel spus, nici victoria echipei din Ștefan cel Mare, de la București, asupra lui *U.-Craiova* nu pare a fi chiar atît de echitabilă, așa cum au semnalat ziaristii care au asistat la acest meci. Dacă adăugăm că și la Craiova s-a

marcat un gol urmat de multe tocmele, după care arbitrul partidei *U.-Craiova-S.C.-Bacău* a fost suspendat trei luni de zile, avem cauzele acestei stări de nervozitate extremă a jucătorilor puși sub tensiune nervoasă de niște decizii arbitrare, repetate.

Oricum, cred eu, echipa care a manifestat o formă egală de-a lungul numeroaselor etape în acest campionat rămîne totuși *U-Craiova*, pe care sper s-o văd campioană (cu tot talentul ei de a frîna tocmai la sosire). Asta nu înseamnă că nu recunosc forma foarte bună a echipei *Dinamo* din acest final. Dar cu inima merg cu oltenii, pentru că au reușit ca în doi ani să facă din Craiova patria fotbalului. Cei 35 000 de *microbiști* adunați în *Centralul* craiovean de cîte ori echipa lor joacă merită o satisfacție majoră și noi o dorim din toată inima.

Steaua ne-a produs încă o dată o dureroasă surpriză încasînd patru goluri de la *C.F.R.-Cluj* și demonstrînd repetat că *apărarea om la om*, preconizată de Tească, rămîne numai o iluzie. Miercuri, la Rotterdam, echipa națională, într-un meci amical împotriva Olandei, a scos un *draw*, care poate fi considerat un succes dată fiind reputația echipei lui Cruyff (absent în seara partidei din formația sa). Salut de aicea forma de zile mari a lui Rică Răducanu și a lui Antonescu, care, după cele auzite la radio, au făcut o partidă eroică.

Tot la capitolul *Fapte bune* — *Fapte rele* aș semnala lipsa de disciplină a unor jucători de la *Steaua*: Smarandache, în conflict cu Miliția; Sătmăreanu și Ion Ion, în conflict cu antrenorul și sfidînd regulile de respectarea viteții sportive. Să sperăm că sancțiuni drastice îi vor pune la punct pe acești rebeli.

EUGEN BARBU ■

FOTBAL. WELTMEISTERSCHAFT '74

Inchidem prezentarea celor 16 echipe calificate în turneul final al campionatului mondial de fotbal cu ultima formație din grupa a IV-a, reprezentativa statului Haiti.

HAITI

Echipa unei insule din Marea Caraibilor, cu 5 milioane de locuitori și 10 000 fotbaliști legitimați, va reprezenta America Centrală în turneul final. Performanța calificării a fost sârbătorită de cei 350 000 locuitori ai capitalei — Port au Prince — printr-o «zi a carnavalului», a focurilor de artificii și a dansului.

«Unsprezecele» probabil (FRANCILLON — BAYONNE, JEAN JOSEPH, AUGUSTE, RACINE — VORBE, DÉSIR — GUY SAINT VIL, BARTHELEMY, SANNON, ROGER SAINT VIL) este alcătuit din fotbaliști de culoare cu excepția lui *Philippe Vorbe*, fiul președintelui federației, care împreună cu *Jean Claude Désir* compune «placa turnantă» a echipei. Apărarea, atletică și decisă, este dirijată de *Jean Joseph*, în

POȘTA SPORTURILOR

un don juan cu dispensă de vîrstă

■ **RAICU VIOREL**, Brîndușelor 92, Brașov. Vă întîlniți pe aceeași lungime de undă cu cîtorul Avarvarei Adrian din Piatra Neamț care, cu două numere în urmă, aprecia drept «anormală» măsura scoaterii, practic, din voleiul divizionar B a jucătorilor de peste 25 de ani. Două dintre argumentele dumneavoastră mi se par interesante pentru o eventuală continuare a discuției pe această temă. 1. «Dacă s-ar face o statistică, s-ar afla că peste 60 la sută dintre jucătorii divizionarilor B depășesc vîrsta de 25 de ani. Sint echipe care au cîte 5-6 jucători cu sau peste această vîrstă...» Vă întreb: nu cumva tocmai o asemenea statistică ar pleda pentru întinerea, fie și forțată, a voleiului nostru? 2. «Cîte echipe divizionare A au și echipe de juniori? Oare acestea nu au obligația de a crește voleibaliștii pentru eșaloanele prim și secund ale țării?» După cîte știu, respectivele echipe au o asemenea obligație. Să vedem, însă, ce vor spune — despre felul cum și-o îndeplinesc — și alți participanți la această discuție.

■ **D. POPESCU**, Sibiu. Propuneți Federației de fotbal să ia măsuri drastice pentru eliminarea violenței de pe terenurile competiției. «Mai ales că, spuneți dumneavoastră, *huligani sint pe drojdie*». Nu sinteți, oare, prea optimist? Evenimente din ultima vreme («războaie» între suporteri, jucători scoși cu targa de pe teren, arbitri bruscați, steaguri de cluburi incinerate, intreruperi de multe minute ale jocurilor, pentru rezolvarea, cu mijloace pugilistice, a diferendelor iscate de faze echivoce) ne arată că huligani nu sint chiar pe drojdie. Și că, deci, măsurile severe pe care le propuneți (eliminarea necondiționată — și definitivă — a unor asemenea elemente din viața sportivă, interzicerea organizării de competiții în orașele care nu știu să-și educe sportivii) sint cu aicît mai necesare. ■ **LUCIAN JIDAV**, Simferopol. Vă mulțumim pentru cartea poștală ilustrată, trimisă din însorita laltă. ■ **ADRIAN POPESCU**,

Ciupercenii Noi. «Unde credeți că va fa jucătorul Balaci de la Universitatea Craiova o întrebare care mă depășește, deși nu sensul ei glumet. Fără nici o glumă, însă n-ar strica să i se întimple cît mai repede bărbătescul eveniment al chemării la oastă că, potrivit veștilor ce ne vin din Bă «copil-minune» a cam luat-o, la nici 1 panta demonstrațiilor bachice, a grozâ Don Juan cu dispensă de vîrstă, a irresp de colegii mai în etate. Aș spune mai n sint obligat omențește, să-l menajeze. Pentru cum ne informează doctorul Frînculescu minune are la ora actuală — ca orice cop Dar și cînd s-o face bine! ■ **TRITĂ NI str. Vasile Alecsandri, bl. 4, Făgăraș**. I veți fi observat, măsurile luate în ultimul t derajia de fotbal (măsuri care, sperăm, v cate cu intransigență ori de cîte ori va fi tocmai în împîmpinarea inflăcăratei durr pledoarii: «Sportul este și trebuie să l de cultură. Un act în care cei ce-l practi rească prietenia, cei ce-l văd să se destine nii trebuie să se iubească între ei, să se nu să fie niște adversari învîrăbiți». Iată duri cu adevărat frumoase. Cît privește dumneavoastră potrivit căreia «...subiec arbitriului în sport abat suporterii de la lor normale, nu sint în măsură să-i mob dîmpotriva, îi fac să discute interminabil, lucrului, despre matrapazficurile care se unele stadioanelor», o socotim demnă de u tia pentru psihologii și sociologii acestui pentru forurile responsabile. Dar mai pentru sportivii înșiși, pentru tehnicieni, arbitri. Nimeni, în nici un domeniu — mai mult în activitățile larg etalate put este scutit de răspunderea socială.

PETRE DR

SĂPTĂMÎNA SPORTIVĂ

F.R. Volei — primul pas cu stîl totul neașteptat eșecul echipei mase volei a României la Balcaniada. Locul canii pentru voleibaliști clasăți, cîndva, în Europa, pe locurile doi sau trei în O asemenea «performanță» ar trebui serios de gîndit. Noua conducere a și-a început cariera — competiționa stîngul. Atenție la pașii următori!

Relația Tească-Adam, ieri și azi ducea acum cîțiva ani, pe stadionul R una din piesele «istorice» ale fotbalului. Un meci *Dinamo-«U» Cluj*. La cirna ec jene — Constantin Tească. Conducăto de atac studentești — Mihai Adam. Sco dei: 4-2 pentru «U» (!), toate cele 4 g inscrite de Adam!!! Cei mai fericiți c sfîrșitul partidei — Tească și Adam. I trecută, Tească și Adam s-au reintîln tabere adverse. Au trecut anii, dar a dovedit același «puncheur» care sear mă în apărări, marcînd trei goluri Stei antrenată astăzi de fostul său profesor aceasta, Tească și Adam au plecat de li e lesne de închipuit — cu sentimente Avea mare dreptate Petre Dragu, fo e ca viața, e viață!

Jiul — o echipă pe care nu o ma sează campionatul!!! De cînd a c Pitești — în condiții destul de «echivc țin unii martori oculari — Jiul a ajuns rată ciucă a bătailor. Învingătoare de regulă sare, învingătoare și acasă, echipa antrenat Ivănescu dovedește — spre neplăcuta a suporteriilor săi — că nu o mai în campionatul, gîndindu-se exclusiv la t mîniei, pe care speră s-o cîștige în fina o va disputa cu Politehnica Timișoara. marea Cupei) s-ar putea să iasă, după putea să nu iasă, pentru că — oricum — buie neglijată nîci marea ambiție a fo de pe Bega, care visează și ei — ca : Petroșani — să se întoarcă cu prețioș acasă. Asta în ceea ce privește Cupa. I ce privește campionatul, calculul hîr că toate cele trei echipe din coada class (Petrolul, Politehnica Iași și S.C. Bacău pași totalul celor 29 de puncte cîte pînă acum Jiul. Fără îndoială însă că to: socotelii au ajuns să și le facă — în 11-lea — și pasionații iubitori ai fotb Petroșani.

Steaua lui Gațu — campioană! care ne-a bucurat, recunoaștem. Și c te bucură succesul acestei splendide animată de cel mai inteligent handball și probabil și al lumii, celebrul Crist care ne-a fermecat și pe noi ca și pe nun simpatizanți!

Așteptăm cu legitim interes șahistilor noștri la Nisa, în cadrul ol După o serie de rezultate internațio deste (cu rare excepții) ale fruntașilo nostru, examenul prilejuit de con celor mai buni jucători ai lumii este ocazie de afirmare a maeștrilor rom mare pe care o așteptăm de multă v cea mai autentică răbdare șahistă. olimpiada ne va edifica definitiv în ce află șahul românesc, la ce «mutare» pînă acum.

MARIUS POPE

